

ขอน้อมเกล้าฯ ถวายอาลัย เสด็จสู่สวรรคาลัย

ราวอุระราชภูริราวี

ราวแผ่นดินทลาย

น้ำตาดับดาวราย

ไอ้พระมิ่งฉัตรแก้ว

เอกกษัตริย์โลกซ้อง

พระปิ่นวงศ์จักรี

เชิญองค์นฤบดี

พระสกลิตกลางใจพ้อง

แตกสลาย

ล่มแล้ว

มิดมิด

สู่ฟ้าสถิตพรหม

สดุดี

เกียรติก้อง

เสด็จสู่สรวงทิพย์

ตราบสิ้นฟ้าปฐพี

ปวงข้าพระพุทธเจ้า ขอน้อมเกล้าฯ น้อมกระหม่อม

รำลึกในพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้

ข้าพระพุทธเจ้า คณะผู้บริหารและพนักงานสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

คณะผู้จัดทำ

วัตถุประสงค์

1. เปิดโอกาสให้สมาชิก APO Society ได้ถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้ที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการเอพีโอหรือความรู้ใหม่ๆ
2. เป็นการสร้างเครือข่ายหรือแนวร่วมเพื่อเป็นการเพิ่มผลผลิตภาพ
3. เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ร่วมกันของสมาชิก APO Society ทุกท่าน

ดูแลการผลิตและพิสูจน์อักษร

จัดทำโดย

ส่วนวิเทศสัมพันธ์ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

ชั้น 12 - 15 อาคารयाकुทธ์ 1025 ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท
กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0-2619-5500 ต่อ 121-126 โทรสาร 0-2619-8099

ออกแบบปกและรูปเล่ม

พิมพ์ที่

บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงคลองจั่น เขตคลองจั่น กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000

สนับสนุนงบประมาณการจัดทำ

กระทรวงอุตสาหกรรม

สวัสดิ์ปีใหม่ ... สมาชิก APO Society และผู้อ่าน APO Digest

"ปัจจุบันเศรษฐกิจโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว นับตั้งแต่การก้าวสู่ยุคโลกาภิวัตน์ การเปิดเสรีทางการค้า มีผลให้การแข่งขันทางธุรกิจทวีความรุนแรงขึ้น ประกอบกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็ว มีนวัตกรรมใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมาย ผู้ประกอบการจำเป็นต้องพัฒนาสินค้าและบริการของตนอย่างต่อเนื่อง และตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคมากที่สุด เพื่อรักษามูลค่าทางการตลาดของสินค้าและบริการนั้นไว้" ส่วนหนึ่งจากบทความเรื่อง Rural Entrepreneurship Development

APO Digest Vol. 25 (มกราคม - ธันวาคม 2559) ฉบับนี้ ขอเชิญผู้อ่านมาร่วมแสวงหาแนวทางและมุมมองใหม่ในด้านการบริหารจัดการธุรกิจในภาคการเกษตรและการพัฒนาชนบท ผ่านการถ่ายทอดเรื่องราวจากผู้เข้าร่วมโครงการเอพีโอในช่วงปีที่ผ่านมา เช่น แนวทางการพัฒนาการเกษตรของประเทศญี่ปุ่น คีย์หลัก "นวัตกรรมสี่ด้าน" การขับเคลื่อนเกษตรอินทรีย์ (Organic Movement) ในกลุ่มประเทศสมาชิกเอพีโอ อันเป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืน ก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในวงกว้าง ความสำเร็จของการบริหารแรงงานสัมพันธ์ (Labour-Management Relations) จากลูกจ้างระดับล่างขึ้นไปสู่ระดับบริหาร และการจ้างงานตลอดชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ตัวอย่างความสำเร็จของผู้ประกอบการหญิงในเอเชีย และที่ขาดไม่ได้ แนวคิดการพัฒนาด้านการเกษตรและชนบทอย่างยั่งยืน หรือ "เซมาอิล อุนดอง (Saemaul Undong)" ของประเทศเกาหลีใต้

ผู้อ่านสามารถแนะนำหัวข้อที่สนใจหรือติชมการจัดทำ APO Digest โดยส่งความคิดเห็นของท่านมายังคณะผู้จัดทำเพื่อปรับปรุงในการจัดทำครั้งต่อไป ขอขอบคุณล่วงหน้าสำหรับทุกความเห็น

สามารถติดตาม APO Digest ฉบับนี้และฉบับที่ผ่านมาในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงบทความอื่นๆ ของผู้เข้าร่วมโครงการเอพีโอ ได้ที่เว็บไซต์ <http://www.ftpi.or.th/services/apo/apo-digest>

ท้ายสุดนี้...

ในศุภวารดิถีขึ้นปีใหม่ 2560 ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โปรดคล้มบ้นกาลให้ท่านผู้อ่านและครอบครัวประสบแต่ความสุข คลายจากทุกข์ โศกโรคภัย และสัมฤทธิ์ผลในสิ่งอันพึงปรารถนาทุกประการ

ส่วนนิเทศสัมพันธ์
สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

- 3 สวัสดิ์ทัตทาย ... Editor's Note
- 6 **APO Circle : January - December 2016 (Part I)**
- 14 เล่าสู่กันฟัง ... **Sustainable Community Development
and the Saemaul Undong**
สมิทธิ หาเรือนพีชน์
ผู้จัดการโครงการอาวุโส
มูลนิธิแม่ฟ้าหลวง ในพระบรมราชูปถัมภ์

วนิดา สราธิคุณ
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
สำนักงานคณะกรรมการพิเศษ
เพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
- 22 เล่าสู่กันฟัง ... **Organic Agroindustry Development Leadership
in Asia**
สุธาวลัย สติธิวิชาพร
นักวิชาการมาตรฐานชำนาญการ
สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ
(มกอช.)
- 30 เล่าสู่กันฟัง ... **Rural Entrepreneurship Development**
สุธาสินี ชัยชนะ
นักวิเคราะห์นโยบายและแผน
สถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่สูง (องค์การมหาชน)

เล่าสู่กันฟัง ... Labour-Management Relations
 ธารินี ลิ้มจุฬารัตน์
 นิติกรชำนาญการ กองนิติการ
 กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน

เล่าสู่กันฟัง ... Emerging Opportunities for Women Entrepreneurs
 in Asia
 คร. ศศิธร ใบผ่อง
 อาจารย์ประจำคณะอุตสาหกรรมเกษตร
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 จันทรีนา สงวนรุ่งวงศ์
 วิทยากรที่ปรึกษา ส่วนการจัดการธุรกิจอย่างยั่งยืน
 ฝ่ายปรึกษาแนะนำ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

เล่าสู่กันฟัง ... Emerging Trends and Development to Drive
 Agricultural Productivity
 คร. พิไลวรรณ เจริญชัย
 นักวิชาการ กลุ่มอุตสาหกรรมอาหาร
 สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
 ศุภพงษ์ สุกแสงฉาย
 ผู้อำนวยการด้านเทคโนโลยีและระบบบริหารจัดการไร้
 บริษัท น้ำตาลมิตรผล จำกัด

การเป็นเจ้าภาพจัดการประชุม สัมมนา และการฝึกอบรม

Asia EnviroEconomics Conference: Concerted Efforts for a Sustainable Future through 24-hour Eco-life

วันที่ 8 - 10 มิถุนายน 2559 ณ ศูนย์นิทรรศการและการประชุมไบเทค กรุงเทพมหานคร โดยมี ดร. อรรถกาศ สิบุญเรือง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดการประชุม

การประชุมนานาชาติภายใต้การจัดงานมหกรรมแสดงนวัตกรรม สินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมนานาชาติ (Eco-products International Fair 2016) ร่วมกับสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และองค์การเพิ่มผลผลิตแห่งเอเชีย (เอพีโอ) ระหว่างวันที่ 8 - 11 มิถุนายน 2559

Eco-Products International Fair เป็นงานแสดงสินค้าด้านสิ่งแวดล้อมนานาชาติ เริ่มจัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 2547 โดยจัดแสดงหมุนเวียนในกลุ่มประเทศสมาชิกเอพีโอ ซึ่งสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้ร่วมกับเอพีโอและสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติเป็นเจ้าภาพจัดงานในประเทศไทยเมื่อปี 2548 และครั้งนี้การจัดขึ้นในประเทศไทยในปี 2559 ครบรอบ 10 ปีของการจัดงาน

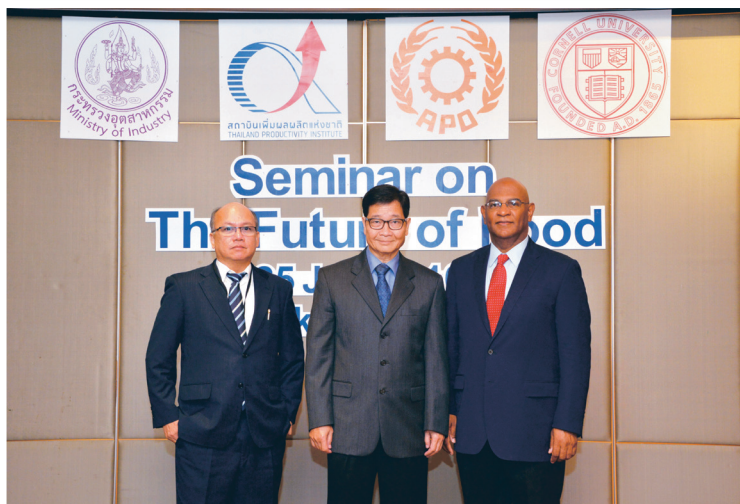
ภายในงานประกอบด้วยมหกรรมการแสดงผลนวัตกรรม เทคโนโลยีของผลิตภัณฑ์และบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมภายใต้ธีม "24-hour Eco Life" ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถทำได้โดยเริ่มจากที่บ้าน ไม่ว่าจะเป็นสินค้าที่เกี่ยวข้องกับการทำกิจวัตรและรับประทานอาหาร ในช่วงเช้า ต่อด้วยการเดินทางไปทำงานหรือไปโรงเรียน การพักผ่อนในช่วงเวลาเย็นและนอนหลับรวมทั้งการท่องเที่ยวและพักผ่อนอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตลอดจนยังมีกิจกรรมสำหรับเด็ก เยาวชน และครอบครัวได้มีส่วนร่วมเพื่อสร้างพื้นที่ให้ทุกคนมาร่วมทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ที่จะช่วยกันอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน รวมถึงการประชุมธุรกิจและสัมมนาวิชาการ การเจรจาธุรกิจ (Business Matching) ในการพัฒนาและส่งเสริมสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมและแพร่หลายมากขึ้น

Advanced Agribusiness Management Course for Executives and Managers

วันที่ 25 - 29 กรกฎาคม 2559 ณ โรงแรมฮอลิเดย์ อินน์ สยาม โดยจัดเป็นงานสัมมนาสำหรับบุคคลทั่วไป Open Seminar on "The Future of Food" วันที่ 25 กรกฎาคม 2559

โครงการดังกล่าวเป็นหลักสูตรที่พัฒนาร่วมกันระหว่างเอพีโอและมหาวิทยาลัยคอร์เนล สหรัฐอเมริกา มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารจัดการโอกาสและความเสี่ยง ตลอดจนการนำเทคโนโลยี นวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการทางธุรกิจเพื่อเพิ่มผลผลิตภาพ มีวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารจัดการธุรกิจเกษตรจากมหาวิทยาลัยคอร์เนล สหรัฐอเมริกา ผู้บริหาร K-Farm มาเลเซีย ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืนจากเยอรมนี พร้อมด้วยการแชร์ประสบการณ์ตรงจากบริษัทผลิตและส่งออกผลไม้แปรรูป Kirirom Food Production (KFP) จากกัมพูชา และการศึกษา

คุณาน ญ ครัวการบิทย บรืษัถ การบิทย จำกัถ (มหำชน) แลหหน่วยวิจัยเทคโนโลยืชีวภำพ อำหำร แลหหน่วยวิจัยเทคโนโลยืจีโนม ศูนย์พัณฐวิศวกรรมแลหเทคโนโลยืชีวภำพหำงชำติ (ไบโอเทค)

e-Learning Course on Value Addition to Agrifood Products ผ่านระบบ Videoconference

วันที่ 20 - 23 กันยายน 2559 (Session II) ณ สำนักงานวิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเทศไทยเข้าร่วมโครงการร่วมกับประเทศอื่นๆ อีก ได้แก่ ประเทศกัมพูชา มองโกเลีย ปากีสถาน และเวียดนาม โดยมีวิทยากรซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านอุตสาหกรรมอาหารและบริการ โลจิสติกส์จากประเทศปากีสถานและสิงคโปร์ ในประเทศไทยดำเนินการอบรมโดยคุณปฐม แทนขำ รองประธานสมาคมผู้ประกอบการพืชผักผลไม้ไทย และได้เข้าศึกษาดูงานและรับฟัง ประสิทธิภาพตรงด้านการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลิตภัณฑ์ด้านเกษตรจากคุณเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร กรรมการผู้จัดการและผู้จัดการโรงงาน ณ บริษัท เทพผดุงพรมะพร้าว จำกัด

e-Learning Course on Innovative Approaches in Marketing of Agrifood Products ผ่านระบบ Videoconference

วันที่ 25 - 28 ตุลาคม 2559 (Session I) ณ สำนักงานวิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประเทศไทยเข้าร่วมโครงการร่วมกับประเทศอื่นๆ อีก 4 ประเทศ ได้แก่ ประเทศกัมพูชา มองโกเลีย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม โดยมีวิทยากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการตลาด จากมาเลเซีย ญี่ปุ่น และฟิลิปปินส์ เป็นผู้บรรยาย ในประเทศไทยดำเนินการอบรมโดย คุณปฐุม แทนจำ รองประธานสมาคมผู้ประกอบการพืชผักผลไม้ไทย และได้เข้าศึกษาดูงาน และรับฟังประสบการณ์ตรงด้านการทำการตลาดผลิตภัณฑ์เกษตรและการสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้กับผลิตภัณฑ์จากมูลนิธิแม่ฟ้าหลวง ในพระบรมราชูปถัมภ์ (ภายใต้แบรนด์ค้อยคอง)

Coordination Meeting for the Research on Change Management in the Public Sector

วันที่ 7 - 9 ธันวาคม 2559 ณ โรงแรมเมอร์เคียว กรุงเทพมหานคร

การประชุมหารือเพื่อดำเนินการวิจัยในหัวข้อการบริหารการเปลี่ยนแปลงในระบบราชการ มีผู้เชี่ยวชาญจากประเทศสมาชิกเอเปโอเข้าร่วมโครงการจำนวน 10 ประเทศ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรอร ภูเจริญ คณบดีคณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นหัวหน้านักวิจัย ระยะเวลาดำเนินโครงการระหว่างเดือนธันวาคม 2559 ถึงพฤศจิกายน 2560

โครงการพัฒนาองค์ความรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ

Manpower Audit for the Industrial Efficiency Enhancement

วันที่ 7 – 16 มิถุนายน 2559

ผู้เชี่ยวชาญ Mr. Tony Lavender, Director,
Consultancy and Development
International, UK

Foresight Framework and Scenario Planning

วันที่ 11 – 15 กรกฎาคม 2559

ผู้เชี่ยวชาญ Mr. Devadas Krishnadas,
CEO, Future-Moves Group Pte. Ltd.,
Singapore

การส่งผู้เชี่ยวชาญไปต่างประเทศ

Training Course for Development of Productivity Practitioners : Basic Program (DPP: Basic)

วันที่ 28 มิถุนายน – 1 กรกฎาคม 2559

ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศฟิลิปปินส์

ผู้เชี่ยวชาญ คุณฉันทลักษณ์ มงคล

ผู้อำนวยการฝ่ายส่งเสริมการเพิ่มผลผลิต

สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

Workshop on Performance Management for the Public Sector

วันที่ 27 - 28 กันยายน 2559 ณ กรุงเทพมหานคร

ประเทศฟิลิปปินส์

ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรอร ภูเจริญ

คณบดีคณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Multicountry of Observational Study Mission on Industrial Engineering Techniques for Productivity Improvement in SMEs

วันที่ 7 - 10 พฤศจิกายน 2559 ณ ประเทศสิงคโปร์

ผู้เชี่ยวชาญ คุณกฤษชัย อนรรฆมณี

วิทยาการที่ปรึกษาด้านการเพิ่มผลผลิตและแนวคิดแบบลีน

Training Course for Women on Productivity Tools and Techniques for Improving the Productivity of Micro and Small Agrofood-processing Business

วันที่ 7 - 11 พฤศจิกายน 2559 ณ เมืองไฮเดอราบัด

ประเทศอินเดีย

ผู้เชี่ยวชาญ คุณครุณี เอ็คเวิร์คส ที่ปรึกษามากุมวิทาศาสตร์

และเทคโนโลยีทางอาหารแห่งประเทศไทย

**Training of Trainers in the GLOBALGAP Standard for
Greater Market Access**

วันที่ 5 - 10 ธันวาคม 2559 ณ เมืองละฮอร์ ประเทศปากีสถาน
ผู้เชี่ยวชาญ คุณปฐม แทนคำ
รองประธานสมาคมผู้ประกอบการพืชผักผลไม้ไทย ❖

จากมุมมองของ ...

สมิทธิ หาเรือนพีชน์

ผู้จัดการโครงการอาวุโส

มูลนิธิแม่ฟ้าหลวง ในพระบรมราชูปถัมภ์

และ

วนิดา สราธิคุณ

นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการ
อันเนื่องมาจากพระราชดำริ

ในช่วง ค.ศ. 1960 – 1970 ประเทศเกาหลีใต้ประสบภาวะปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ และเป็นหนึ่งในประเทศที่ยากจนที่สุดในทวีปเอเชีย เนื่องจากเผชิญกับการรุกรานจากประเทศญี่ปุ่น และภาวะสงครามระหว่างคาบสมุทรเกาหลีหลายครั้ง ความเป็นปึกแผ่นของชุมชนถูกทำลายลง อันเป็นผลจากความแตกต่างในด้านความคิดและการเข้าถึงจากปัญหาความยากจน ผลลัพธ์ที่มวลรวมประชากรต่อหัวในขณะนั้นมีมูลค่าเพียง 85 ดอลลาร์สหรัฐ ประชาชนส่วนใหญ่แทบจะไม่มีเงินเพียงพอที่จะหาซื้ออาหารมาประทังชีวิต แต่ในระยะเวลาเพียง 50 ปี เกาหลีใต้ได้ก้าวมาสู่หนึ่งในประเทศผู้นำอันดับต้นๆ ของทวีปเอเชียที่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมประชากรต่อหัวในปี ค.ศ. 2015 ที่ 34,549 ดอลลาร์สหรัฐ

การพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดดของเกาหลีใต้จากประเทศยากจนสู่ประเทศผู้บริจาค ส่วนหนึ่งเกิดจากการปรับแนวคิดในการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากสินค้าเกษตรสู่ผลผลิตที่ต้องอาศัยเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มมูลค่าเพิ่ม ผลสำเร็จแห่งการพัฒนา อาทิ อายุขัยเฉลี่ยของประชากรเพิ่มขึ้นจาก 55 ปี เป็น 81 ปี อัตราผู้รู้หนังสือเพิ่มจากร้อยละ 29 เป็นร้อยละ 93 และในปี ค.ศ. 2016 เกาหลีใต้กลายเป็นประเทศผู้ส่งออกลำดับที่ 6 ของโลก

ปัจจัยหลักที่ทำให้เกาหลีใต้ประสบความสำเร็จมี 3 ประการ คือ (1) การบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ด้วยการพัฒนาการศึกษา (2) การสร้างความเป็นผู้ประกอบการด้วยจิตวิญญาณทุกอย่างทำได้ และ (3) การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและประสิทธิภาพของรัฐบาล

ปัจจัยความสำเร็จทั้งสามประการ กล่าวได้ว่าการพัฒนาต่อยอดมาจากแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน หรือ "เซมาอิล อุนดง" (Saemaul Undong หรือ 새마을운동) ที่เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 (เซมาอิล หมายถึง หมู่บ้าน และ อุนดง หมายถึง การขับเคลื่อน)

จุดกำเนิดของ "เซมาอิล อุนดง" มาจากเหตุการณ์ในปี ค.ศ. 1969 ที่เกิดน้ำท่วมใหญ่ในหลายเมืองของเกาหลีใต้ ชาวบ้านที่รอดตายได้ดำเนินการซ่อมแซมที่อยู่อาศัยและถนนหนทางด้วยตนเอง ประธานาธิบดีปาร์ค จุง ฮี (Park Chung-hee) ภายหลังจากการเดินทางไปตรวจเยี่ยมประชาชนที่เมืองเคียงบก พบว่าประชาชนที่มีความมุ่งมั่นในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง หรือเป็นชุมชนที่สามารถนำการพัฒนาด้วยตนเอง (Community-led Development) จึงเกิดแรงบันดาลใจและกล่าวถึงแนวทางการพัฒนาชุมชนที่สะท้อนแนวคิดของ "เซมาอิล อุนดง" ว่า "ความช่วยเหลือของรัฐบาลย่อมจะไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง เว้นแต่ว่าประชาชนจะลงมือกระทำการสิ่งต่างๆ ด้วยจิตวิญญาณของการพึ่งพาตนเอง"

หลักการสำคัญของแนวคิดการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน "เซมาอิล อุนดง" คือการสนับสนุนให้คนในชุมชนร่วมแรงร่วมใจดำเนินโครงการในขั้นตอนต่างๆ ด้วยตนเอง ตั้งแต่การร่วมคิด ร่วมทำ และร่วมในการประเมินผล

หัวใจหลักของการขับเคลื่อนชุมชนแบบ “เซมาอิล อุนดง” ประกอบด้วยหลัก 3 ประการ คือ ความขยันหมั่นเพียร (Diligence) การพึ่งพาตนเอง (Self-help) และความร่วมมือ (Cooperation)

ในระยะแรกเป็นการเริ่มต้นในเรื่องง่ายๆ และไม่ต้องใช้งบประมาณจำนวนมาก เช่น การปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยให้ถูกสุขลักษณะด้วยตนเอง รัฐบาลเกาหลีใต้ในเวลานั้น จึงได้จัดงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด ซื้อมือเขียนคัมภีร์ให้กับหมู่บ้าน 33,267 แห่ง หมู่บ้านละ 335 ดวง สำหรับชุมชนที่ต้องการดำเนินโครงการต่างๆ แต่ขาดความรู้ ก็จะมีการให้ความรู้เพื่อให้ชุมชนสามารถดำเนินโครงการได้เป็นผลสำเร็จ กล่าวได้ว่า เป็นการให้อำนาจแก่ประชาชน (People Empowerment) ปรากฏว่ามีหมู่บ้านเกือบครึ่งหนึ่งสามารถปรับปรุงและพัฒนาหมู่บ้านตนเองให้ดีขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม จึงได้ดำเนินโครงการในปีที่ 2 เน้นให้ความช่วยเหลือกับหมู่บ้านที่ทำได้ดีซึ่งทำให้หมู่บ้านได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว

ต่อมา "เซมาอิล อุนคอง" ได้แบ่งหมู่บ้านเป็น 3 กลุ่ม คือ หมู่บ้านด้อยพัฒนา มุ่งเน้นโครงการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและการจัดหาสาธารณูปโภค หมู่บ้านกำลังพัฒนา มุ่งเน้นโครงการสร้างเสริมสาธารณูปโภคและการหารายได้ และหมู่บ้านที่พัฒนาแล้ว จะเน้นโครงการที่เพิ่มพูนรายได้และปรับปรุงสวัสดิการ

"เซมาอิล อุนคอง" แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นต้น เป็นขบวนการปลูกฝังความขยัน การช่วยเหลือตนเอง และสร้างความร่วมมือกันเพื่อความรู้สึกร่วมกันและสร้างสรรค์ของประชาชน ขั้นที่สอง เป็นการพัฒนาสังคม ซึ่งนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมและปรับปรุงความเป็นอยู่ในสังคมให้ดีขึ้น และขั้นที่สาม เน้นการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มงานและรายได้

หลักการสำคัญของโครงการนี้ คือ (1) ขบวนการจะต้องดำเนินการโดยมีส่วนร่วมอย่างผสมผสานของชาวบ้านทุกคน (2) โครงการทุกโครงการจะต้องได้รับการคัดเลือกและดำเนินการโดยมติของสมาชิกของชุมชน (3) รัฐบาลจะให้ความช่วยเหลือหมู่บ้านตัวอย่างที่มีความสำเร็จก่อน เพื่อกระตุ้นหมู่บ้านที่เฉื่อยชา (4) แต่ละหมู่บ้านจะได้รับการพัฒนาเป็นขั้นตอนไปตามสภาพและความสามารถของคน (5) ขบวนการจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและตลอดไปด้วยความพยายามอันมั่นคงของประชาชนแบบระยะยาว

การพัฒนาหมู่บ้านจะมาจากคณะกรรมการบริหารหมู่บ้าน ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากการคัดเลือกจากผู้นำที่เป็นหญิงและชายในสัดส่วนใกล้เคียงกัน โดยคณะกรรมการชุดนี้ได้รับการพัฒนาศักยภาพอย่างต่อเนื่อง เป็นผู้ร่วมกันจัดทำเสนอนโยบายขึ้นไปยังสภาตำบล และเมื่อได้รับการอนุมัติ คณะกรรมการชุดนี้ก็จะทำหน้าที่กำกับติดตามโครงการด้วย ทั้งนี้ ผู้นำชุมชนมีความสำคัญยิ่ง เนื่องจากจะต้องเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ มีความน่าเชื่อถือ และเป็นที่ยอมรับนับถือของคนในชุมชน เพื่อก่อให้เกิดโครงการที่มีธรรมาภิบาลเป็นผลติดตามมาด้วย

การพัฒนาด้านการเกษตรและชนบทของเกาหลีใต้ได้มีการนำแนวทางการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน "เซมาอิล อุนดง" มาใช้ แบ่งได้เป็น 3 ช่วง คือ

ในช่วงปี ค.ศ. 1960 - 1970 สังคมเกษตร (Agrarian Society)	มุ่งเน้นการพัฒนาความก้าวหน้าด้านการเกษตรเพื่อเพิ่มผลผลิต
ช่วงแรก ปี ค.ศ. 1980 - 1990 ช่วงที่สอง ปี ค.ศ. 1990 - 2000 สังคมอุตสาหกรรม (Industrialization)	มุ่งเน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรทุน ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน
ในช่วงปี ค.ศ. 2000 - 2020 สังคมข้อมูลข่าวสาร (Information Society)	มุ่งเน้นการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารการคมนาคม จะพบการอพยพของชนกลับสู่ชนบท (Returned Migration)

- ในระหว่างปี ค.ศ. 1960 - 1970 เป้าหมายการพัฒนาด้านการเกษตรและชนบท คือ การพัฒนาผลผลิตของพื้นที่เพาะปลูก การพึ่งพาตนเอง และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยมีกลยุทธ์ในการพัฒนาเมล็ดพันธุ์ พัฒนาเทคโนโลยี และการส่งเสริมองค์ความรู้ให้แก่เกษตรกร รัฐบาลสนับสนุนการลดรายจ่ายในการผลิตและหาแนวทางในการสร้างรายได้เพิ่มจากภาคการเกษตร
- ในระหว่างปี ค.ศ. 1980 - 1990 เป้าหมายการพัฒนาด้านการเกษตรและชนบท คือ การสร้างมูลค่าเพิ่มจากผลผลิตทางการเกษตรควบคู่กับการเพิ่มผลผลิตของพื้นที่เพาะปลูก การเพิ่มความหลากหลายในพันธุ์พืชและการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านใดด้านหนึ่ง
- ในปี ค.ศ. 2000 เป็นต้นมา เป้าหมายการพัฒนาด้านการเกษตรและชนบท คือ การสร้างและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการเกษตรและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของชาวบ้านในชนบท โดยส่งเสริมการทำเกษตรกรรมยั่งยืน การเปิดเสรีทางการค้า

การพัฒนาชุมชนตามแนวทาง "เซมาอิล อุนดง" เป็นการขับเคลื่อนในระดับประเทศ (Nationwide Movement) โดยจะต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างรัฐและประชาชน มีกระทรวง

กิจการภายในเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ทั้งนี้ ชุมชนจะได้คัดเลือกและแต่งตั้ง คณะกรรมการพัฒนาชุมชน (Village Development Committee) ร่วมกันประเมินความต้องการพื้นฐานของชุมชน กำหนดแผนงานการพัฒนา จัดหาแหล่งเงินทุน ดำเนินโครงการ และประเมินผลโครงการ

ลักษณะเป็นโครงการความร่วมมือระหว่างรัฐกับประชาชน ทั้งกระบวนการจากบนลงล่างและจากด้านล่างขึ้นสู่ระดับบนมีขอบเขตการดำเนินการระดับประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย มีความกระชับและสามารถดำเนินการให้เกิดความต่อเนื่อง มีระบบการบริหารจัดการที่ดี ดำเนินการในระดับรัฐบาลกลางไปสู่ระดับหมู่บ้าน มีการถ่ายโอนอำนาจจากรัฐบาลกลางไปสู่หมู่บ้านอย่างค่อยเป็นค่อยไป

การสนับสนุนของภาครัฐจะแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ (1) หมู่บ้านระดับพื้นฐาน รัฐจะสนับสนุนในระดับพื้นฐานด้วยปูนซีเมนต์ 500 ถุง และเหล็กเส้น 1 คัน เพื่อดำเนินการปรับปรุงหมู่บ้าน เช่น ปรับปรุงหลังคา ทำถนนเข้าหมู่บ้าน ทำถนนในชุมชน สร้างบ่อน้ำ เป็นต้น (2) หมู่บ้านที่สามารถช่วยตนเองได้ รัฐจะสนับสนุนในระดับพื้นฐานด้วยปูนซีเมนต์ 500 ถุง และเหล็กเส้น 1 คันเช่นกัน แต่จะเพิ่มเติมการสนับสนุน เช่น โครงการที่มีการจ้างงาน ตัวอย่าง อาทิ พัฒนาระบบน้ำ พัฒนาระบบไฟฟ้า แหล่งน้ำ และอาคารสาธารณประโยชน์ (3) หมู่บ้านที่พึ่งพาตนเองได้ รัฐบาลจะให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก โดยเน้นกิจกรรมที่สร้างรายได้เพิ่มเติมให้กับชุมชน การรวมกลุ่มเพื่อการผลิต การพัฒนาโครงสร้างด้านสวัสดิการสาธารณะ เป็นต้น

- ตัวอย่างโครงการด้านสภาพแวดล้อม เช่น ปรับปรุงโครงสร้างบ้านและที่อยู่อาศัย การพัฒนาระบบท่อน้ำใหม่ การปรับปรุงของสาธารณะ หอประชุม โกดังชุมชน เป็นต้น
- ตัวอย่างโครงการด้านการสร้างรายได้ เช่น การนำเครื่องจักรทางการเกษตรมาใช้ การศึกษาและพัฒนาองค์ความรู้ด้านการเกษตร การคัดเลือกและพัฒนาพันธุ์พืชเศรษฐกิจใหม่ อาทิ เห็ด ใบบัวสูบ ผลไม้ต่างๆ การเลี้ยงโค หมูและไก่ การพัฒนาและเพิ่มทักษะการเลี้ยงปลาทะเลตามชายฝั่ง
- ตัวอย่างโครงการการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต เช่น การพัฒนาระบบชลประทานและระบบน้ำ การพัฒนาระบบการขนส่งร่วมกันระหว่างชุมชน

พบว่ากลุ่มต่างๆ เช่น กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มสตรี กลุ่มเยาวชน รวมถึงกลุ่มอาชีพ เช่น กลุ่มป่าไม้ มีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จของโครงการต่างๆ แนวทาง "เซมาอิล อุนดง" โดยเฉพาะกลุ่มสตรีและกลุ่มเยาวชน เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีความรักต่อกันฐานอย่างลึกซึ้ง สามารถช่วยลบล้างการทุจริต ตลอดจนพัฒนาโอกาสต่างๆ เพิ่มเติม เช่น โครงการผลิตอาหาร และกลุ่มรักการอ่าน เป็นต้น

- Saemaul Undong Museum : แสดงประวัติความเป็นมาของ Saemaul Undong การจำลองหมู่บ้านและวิถีชีวิตของชาวบ้านในปี ค.ศ. 1960 - 1970 แนวทางการพัฒนาและหลักคึกคึกของ Saemaul Undong และการขับเคลื่อนขั้นต่อไปของ Saemaul Undong

- 2016 Global Saemaul Undong Forum : งานประชุมนานาชาติที่มีผู้เข้าร่วมกว่า 500 คน จาก 30 กว่าประเทศทั่วโลก เพื่อแลกเปลี่ยนหลักการพัฒนาชุมชนตามแนว Saemaul Undong สู่เวทีระดับสหประชาชาติที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยได้เริ่มขยายแนวความคิดไปหลายประเทศในอาเซียน เช่น พม่า ลาว เวียดนาม เป็นต้น และหลายประเทศในทวีปแอฟริกาเช่นกัน

- Seo Kyung Deljangmi Village : เรียนรู้การทำน้ำเต้าหู้แบบทำสดตามวิถีดั้งเดิม การรวมกลุ่มของสมาชิกในชุมชนที่เห็นค่าผลประโยชน์ส่วนรวม ร่วมกันคิด ร่วมกันพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชน และหาตลาดร่วมกัน แนวคิดในการอนุรักษ์ วิถีชีวิตและวัฒนธรรมชุมชนดั้งเดิมมาเป็นจุดขายและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับ ผลิตภัณฑ์ชุมชน

จากแนวทางการพัฒนาชุมชน "เซมาอิล อุนดง" ทำให้เห็นได้ว่า มีความแตกต่างจาก หลักการพัฒนาของประเทศไทย สำหรับประเทศไทยมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้รับ ประโยชน์ได้มีส่วนร่วมในโครงการน้อยกว่า ตั้งแต่การกำหนดโครงการ การดำเนินโครงการ สำหรับประเทศไทย ประชาชนไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ดำเนินโครงการด้วยตนเอง ขณะที่แนวทาง การพัฒนา "เซมาอิล อุนดง" ชาวเกาหลีเป็นผู้กำหนดและดำเนินโครงการด้วยตนเอง โดยหาก เดิมไม่มีองค์ความรู้ในเรื่องนั้นๆ ก็จะได้รับกาให้ความรู้ก่อนดำเนินการ รวมถึงจะมีการ ประเมินผลการดำเนินงาน

แนวทางการพัฒนาชุมชนของไทย

1. การกำหนดโครงการ

- รัฐบาลกลางหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการกำหนดโครงการ

2. การดำเนินโครงการ

- ชุมชนไม่ต้องเป็นผู้ดำเนินโครงการเอง
- ชุมชนไม่ต้องมีส่วนร่วมจ่ายในโครงการ

3. ภายหลังการดำเนินโครงการ

- อาจมีการประเมินผลโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบ

แนวทางการพัฒนาชุมชนของเกาหลีใต้

1. การกำหนดโครงการ

- ชุมชนเป็นผู้กำหนดโครงการ
- ผู้นำชุมชนมีบทบาทสำคัญ
- ชุมชนมีขนาดไม่เกิน 100 ครัวเรือน

2. การดำเนินโครงการ

- ชุมชนเป็นผู้ดำเนินโครงการเอง
- ชุมชนมีส่วนร่วมจ่ายในโครงการ
- โครงการมีลักษณะเป็นโครงการง่ายๆ เช่น การสร้างบ้าน ถนน หรือสะพาน ฯลฯ

3. ภายหลังการดำเนินโครงการ

- จะมีการประเมินผลโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบร่วมกับชุมชน

บทบาทของรัฐบาลเกาหลีใต้มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการพัฒนาชุมชนที่ยั่งยืน ร่วมกับการลงทุนร่วมของชุมชนที่สร้างความเป็นเจ้าของ แต่ถ้าขาดการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างเข้มแข็ง การพัฒนาประเทศโดยรัฐบาลเพียงฝ่ายเดียวจะไม่มีประสิทธิภาพ

- วิธีการของ "เซมาอิล อุนดง" เน้นการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วมของชุมชน การเปลี่ยนทัศนคติของสมาชิกในชุมชน และการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งการวางแผน การปฏิบัติ การติดตามประเมินผล รวมทั้งการให้คำปรึกษาแก่ชุมชนโดยผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ ให้ทันต่อความต้องการของชุมชน
- แนวทางที่สำคัญอีกประการหนึ่งของกระบวนการ "เซมาอิล อุนดง" คือ การพัฒนาบทบาทของผู้นำตามธรรมชาติในชุมชนให้มีความเข้มแข็งและกระตุ้นความเป็นเจ้าของของสมาชิกในชุมชน และการให้รางวัลกับชุมชนที่ชาวบ้านลุกขึ้นมาพัฒนาหมู่บ้านตนเองได้ดีกว่าชุมชนอื่นๆ ล้วนเป็นปัจจัยเสริมที่ทำให้ "เซมาอิล อุนดง" ประสบความสำเร็จในวงกว้าง ❖

ส่วนหนึ่งจากรายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ Sustainable Community Development and the Saemaul Undong ระหว่างวันที่ 27 มิถุนายน - 3 กรกฎาคม 2559 ณ กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้

จากมุมมองของ ...

สุธาวัลย์ สิทธิวิชาพร

นักวิชาการมาตรฐานชำนาญการ

สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ

พัฒนาการของ "เกษตรอินทรีย์ (Organic)" เริ่มมาจากแนวทางธรรมชาติตั้งแต่ปี ค.ศ. 1893 มาสู่ "การเกษตรระบบชีวพลวัต (Biodynamics)" ในปี ค.ศ. 1924 ซึ่งต่างก็มีอิทธิพลต่อหลายสาขาอาชีพ ต่อมาในปี ค.ศ. 1930 Dr. Hans Mueller ก็ได้ประยุกต์แนวคิดการเกษตรระบบชีวพลวัตมาให้ทำได้ง่ายขึ้นเรียกว่าเป็น "การเกษตรชีวภาพ (Biological Agriculture)" ในประเทศสวีตเซอร์แลนด์ หลังจากนั้น ในปี ค.ศ. 1972 จึงได้มีการจัดตั้ง "สหพันธ์เกษตรอินทรีย์นานาชาติ (International Federation of Organic Agriculture Movements หรือ IFOAM)" ขึ้น ซึ่งเป็นความพยายามมองกลับไปยังรุ่นบรรพบุรุษที่ยังไม่ใช้สารเคมีจากปุ๋ยและยาฆ่าแมลง

IFOAM ให้ความหมายของเกษตรอินทรีย์ไว้ว่า

เป็นระบบการเกษตรที่ผลิตอาหารและเส้นใยด้วยความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ โดยเน้นที่หลักการปรับปรุงบำรุงดิน การเคารพต่อศักยภาพทางธรรมชาติของพืช สัตว์ และนิเวศการเกษตร เกษตรอินทรีย์จึงลดการใช้ปัจจัยจากภายนอกและหลีกเลี่ยงการใช้สารสังเคราะห์ เช่น ปุ๋ย สารกำจัดศัตรูพืช

และเวชภัณฑ์สำหรับสัตว์ เป็นต้น แต่ขณะเดียวกันพยายามประยุกต์ใช้ธรรมชาติ
ในการเพิ่มผลผลิตและพัฒนาความต้านทานต่อโรคของพืชและสัตว์เลี้ยง
หลักการเกษตรอินทรีย์นี้ เป็นหลักการสากลที่สอดคล้องกับแนวโน้ม
ทางด้านสภาพภูมิอากาศ เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมท้องถิ่นด้วย

หลักการเกษตรอินทรีย์ (Organic Agriculture Principles) ของ IFOAM คือ
การทำการเกษตรแบบองค์รวม ประกอบด้วยหลักการย่อย 4 ประการ คือ

หลักการด้านสุขภาพ (Principle of Health)

เกษตรอินทรีย์ต้องเพิ่มพูนสุขภาพทั้งของคน พืช สัตว์ คน และของโลก
กล่าวคือ เกษตรอินทรีย์จะทำให้คนมีความอุดมสมบูรณ์ พืชมีสุขภาพดี
งอกงาม สัตว์กินพืชที่ปราศจากสารพิษมีความสมบูรณ์ มีผลให้ผู้บริโภคมีสุขภาพ
ที่ดีด้วย

หลักการด้านนิเวศวิทยา (Principle of Ecology)

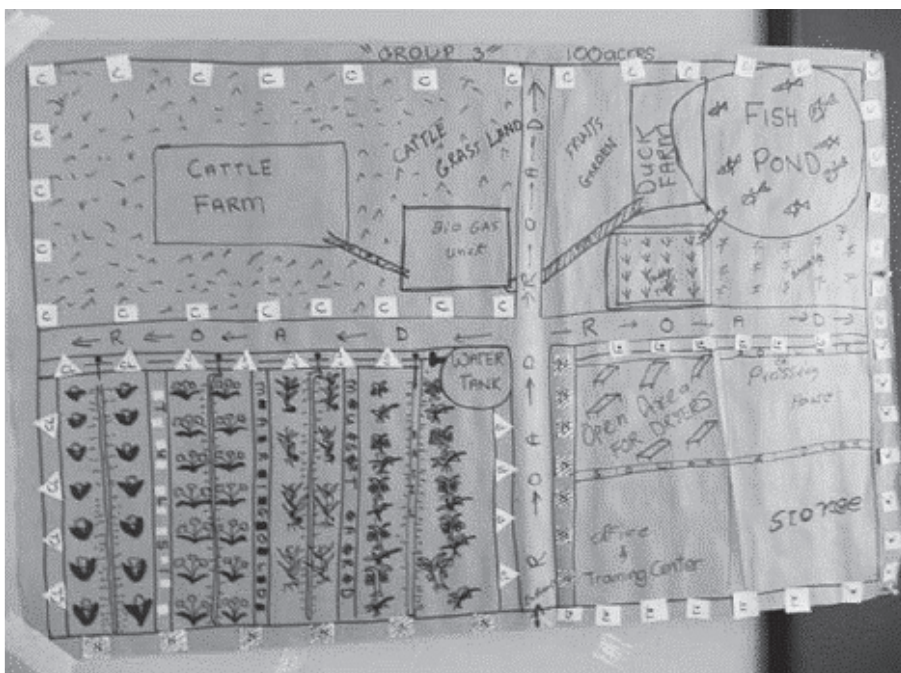
เกษตรอินทรีย์ต้องอยู่บนพื้นฐานระบบนิเวศที่หมุนเวียนเป็นวัฏจักร กล่าวคือ
การทำฟาร์มเกษตรอินทรีย์จะต้องจัดการให้ดิน พืช และสัตว์ เกื้อกูลกัน
โดยการหมุนเวียนใช้ประโยชน์ของอินทรีย์สารในฟาร์มมากที่สุด นอกจากนี้
ผู้เกี่ยวข้องทั้งการผลิต การแปรรูป การตลาด และการบริโภคจะต้องปกป้อง
สิ่งแวดล้อมด้วย

หลักการด้านความเป็นธรรม (Principle of Fairness)

เกษตรอินทรีย์ต้องตั้งอยู่บนความเป็นธรรม มีการแบ่งปันใช้ประโยชน์จาก
สิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นของส่วนรวมให้คนและสัตว์ได้รับโอกาสในชีวิต กล่าวคือ
ความสัมพันธ์ของเกษตรกร ผู้ประกอบการแปรรูป การจัดจำหน่าย และผู้บริโภค
เช่น การเข้าถึงอย่างเสมอภาค การค้าที่เป็นธรรม การเคารพสิทธิของสรรพสิ่ง
ในโลก เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของทุกชีวิต

หลักการด้านความดูแลเอาใจใส่ (Principle of Care)

เกษตรอินทรีย์ต้องมีการจัดการอย่างระมัดระวัง รับผิดชอบในการป้องกันสุขภาพ
และความเป็นอยู่ของชนรุ่นปัจจุบันและอนาคต รวมทั้งจัดการป้องกันสิ่งแวดล้อม
ล่วงหน้า กล่าวคือ ผู้เกี่ยวข้องจะต้องมีสำนึกที่ดีในการผลิตที่ไม่เสี่ยงต่อการ
ทำลายระบบนิเวศ และคุณภาพชีวิตของทุกสิ่ง รวมทั้งมีความเข้าใจในระบบนิเวศ
เกษตร ธรรมชาติของห่วงโซ่อาหาร ไม่ใช้สารเคมีใดๆ ฮอร์โมน ตลอดจนพืช
หรือสัตว์ที่ตัดต่อพันธุกรรม

โซ่คุณค่า (Value Chain) แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบของกิจกรรมต่างๆ ในโซ่อุปทาน (Supply Chain) ที่เพิ่มคุณค่าให้กับตัวสินค้า ผลิตภัณฑ์ บริการที่ต้องการขาย โดยการเพิ่มคุณค่าจากกิจกรรมการแปรรูปวัตถุดิบเพื่อป้อนเข้าสู่ขั้นตอนการผลิตและขาย ในราคาที่สูงกว่าต้นทุนของวัตถุดิบ โดยมูลค่าที่เพิ่มขึ้นนี้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าที่เพิ่มขึ้น กล่าวได้ว่า Value Chain เป็นการให้ความสำคัญกับคุณค่าในสายตาของผู้บริโภคเป็นหลักนั่นเอง การเพิ่มมูลค่าในแต่ละขั้นตอนจึงมีความสำคัญ การทำเกษตรอินทรีย์จึงก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มในแต่ละขั้นตอนการผลิต โดยวิธีการของเกษตรแบบอินทรีย์จะก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในวงกว้าง และเป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ปัจจุบัน แนวโน้มตลาดสินค้าเกษตรอินทรีย์สูงขึ้น เนื่องจากผู้บริโภคมีความสนใจในเรื่องของสุขภาพมากขึ้น แนวโน้มของตลาดทั่วไปจะปรับไปสู่ตลาดอินทรีย์ โครงสร้างการกระจายสินค้ามีความแตกต่างและแยกออกจากตลาดทั่วไป แนวทางในการรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้น ได้แก่ ความซื่อสัตย์และคุณภาพในการดำเนินการตลอดห่วงโซ่ของสินค้า ระบบการขนส่ง ความรับผิดชอบ การสอกลับ การรวมข้อกำหนดด้านความยั่งยืนกับเกษตรอินทรีย์ คำแนะนำและแหล่งกำเนิดทางภูมิศาสตร์ องค์กรผู้ผลิต จะเป็นปัจจัยที่มีผลต่อยอดขายของตลาดระหว่างประเทศในอนาคต

การขับเคลื่อนเกษตรอินทรีย์ (Organic Movement) จะต้องคำนึงถึงปัจจัยสำคัญ ได้แก่ ผู้มีส่วนร่วม (Sector) ภาคอุตสาหกรรม (Industry) การตลาด (Market) กระแสโลก (World) และเครือข่าย (Network) งานส่งเสริมการเกษตรเป็นหัวใจพื้นฐานในการพัฒนาเกษตรอินทรีย์ เพราะการพัฒนาเกษตรอินทรีย์จะเริ่มต้นขึ้นได้ก็ด้วยการสนับสนุนให้เกษตรกรมีการปรับเปลี่ยนการผลิตของตนเองให้เข้าสู่การผลิตในระบบเกษตรอินทรีย์

การส่งเสริมให้เกิดความยั่งยืนในการพัฒนาเกษตรอินทรีย์ จะต้องคำนึงถึงการลอบบี้ผู้กำหนดนโยบายหรือรัฐบาล (Lobbying Policy Makers) เพื่อมุ่งส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจของรัฐในการส่งเสริมด้านเกษตรอินทรีย์ การมีเครือข่ายให้ความช่วยเหลือในระดับสากล (Global Advocacy Network) และการมีส่วนร่วมเพื่อการเปลี่ยนแปลง (Partnership for Change) ด้วย

กรณีตัวอย่าง ฟาร์มเกษตรอินทรีย์ของบังกลาเทศ

ภาคการเกษตรของบังกลาเทศเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีการทำการเกษตรถึงร้อยละ 70 ของประชากรทั้งหมด ปัจจุบันมีมากกว่า 3 แสนครัวเรือนที่หันมาทำเกษตรอินทรีย์ภายใต้โครงการ Nayakrishi Andolon กลุ่มสินค้าเกษตรอินทรีย์ของบังกลาเทศ ได้แก่ ชา ผัก ผลไม้ สินค้าปศุสัตว์ นม พืชสมุนไพร ธัญพืช สินค้าที่เติบโตเร็วที่สุดคือผักและผลไม้ โดยมีสินค้าหลักที่ส่งออกคือชาอินทรีย์ (Kazi and Kazi Tea)

การผลิตเกษตรอินทรีย์ที่เห็นผลได้จริงจาก "การปฏิบัติของเกษตรกรต้นแบบ" ภายใต้ความช่วยเหลือทางเทคนิคจาก Rural Development Academy (RDA) ของบังกลาเทศ คือ การผลิตที่ให้ความสำคัญกับความยั่งยืนของสุขภาพดิน ระบบนิเวศ และคน โดยพึ่งพาอาศัยกระบวนการทางนิเวศวิทยา ความหลากหลายทางชีวภาพ และวงจรธรรมชาติ ที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละพื้นที่ นอกจากนี้ยังมีการผสมผสานองค์ความรู้พื้นบ้าน นวัตกรรม และความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และส่งเสริมความสัมพันธ์ที่เป็นธรรมและคุณภาพชีวิตที่ดีของคนภายในหมู่บ้านและสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดความยั่งยืนในการทำเกษตรอินทรีย์

ผู้เข้าร่วมโครงการเอพีโอรับฟังการบรรยาย ณ บ้านเกษตรกรต้นแบบ

การใช้ปุ๋ยอินทรีย์ในการเพาะปลูกภายในฟาร์มของเกษตรกรต้นแบบ

โรงงานแปรรูปของ Rural Development Academy (RDA) ของบังกลาเทศ เป็นโรงงานต้นแบบการนำผลิตผลเกษตรอินทรีย์มาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์และวางจำหน่ายในร้านค้าหน้าโรงงานซึ่งถือได้ว่าเป็นการเพิ่มมูลค่าและเพิ่มช่องทางในการจัดจำหน่ายผลิตผลทางการเกษตรให้เกษตรกรภายในหมู่บ้านนั้นด้วย

โรงงานแปรรูปของ Rural Development Academy (RDA)

การดำเนินการแปรรูปภายในโรงงานมีการดำเนินการทั้งโดยเครื่องมือและคนซึ่งส่วนใหญ่เป็นการดำเนินการโดยคน โรงงานมีการปฏิบัติในเรื่องของสุขลักษณะเบื้องต้น เช่น การแต่งกายของพนักงาน มีการสวมหมวกและถุงมือเพื่อป้องกันการปนเปื้อนสู่ผลิตภัณฑ์ นอกจากนี้ยังมีการควบคุมคุณภาพของผลิตภัณฑ์ โดยมีการตรวจสอบคุณภาพทั้งทางกายภาพ เคมี และจุลินทรีย์

สำรวจแนวทางเกษตรอินทรีย์ในเอเชีย

รัฐบาลประเทศฟีจีให้ความสนใจในการนำเกษตรอินทรีย์มาเป็นวิธีขับเคลื่อนภาคเกษตรกรรมและการส่งออก อย่างไรก็ตาม รัฐบาลยังไม่ได้นำเรื่องเกษตรอินทรีย์มาระบุไว้ในวาระแห่งชาติ การส่งเสริมเกษตรอินทรีย์ของประเทศจึงเป็นเพียงการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลและองค์กรอิสระ คือ Fiji Organic Association (FOA) สินค้าเกษตรอินทรีย์ของฟีจี ได้แก่ เครื่องเทศและผลไม้ โดยมีตลาดสำคัญคือนิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น

ผลิตภัณฑ์อินทรีย์จากประเทศอินเดียเป็นที่ยอมรับในตลาดโลก โดยมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของอินเดีย (NPOP) ได้รับการเทียบเคียงและยอมรับความเท่าเทียมกับมาตรฐานสากล ซึ่งส่งผลดีต่อการส่งออกผลิตภัณฑ์อินทรีย์ของอินเดีย กระบวนการรับรองของประเทศอินเดีย

ดำเนินการผ่านระบบซึ่งมีชื่อว่า Tracenet โดยเป็นระบบการตามสอบอย่างเป็นทางการระบบแรกจัดทำโดยหน่วยงาน APEDA ภายใต้กระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม

ด้วยกระแสตื่นตัวต่ออันตรายที่เกิดจากการใช้สารเคมี ส่งผลให้ผู้บริโภคภายในประเทศอินโดนีเซียหันมาให้ความสำคัญต่อสุขภาพและทำให้ความต้องการผลิตภัณฑ์อินทรีย์สูงขึ้น ถึงแม้ว่ารัฐบาลได้ประกาศนโยบาย Go Organic 2010 เพื่อขับเคลื่อนเกษตรอินทรีย์ในประเทศ แต่การพัฒนาทางด้านเกษตรอินทรีย์ยังคงเป็นไปอย่างช้าๆ ซึ่งเป็นผลมาจากปัญหาต่างๆ ได้แก่ ความผันผวนของตลาด ค่าบริการให้การตรวจรับรองที่มีราคาแพงสำหรับเกษตรกรรายย่อย การขาดความเป็นหุ้นส่วนระหว่างเกษตรกรและภาคเอกชน

การทำเกษตรอินทรีย์ของอิหร่านมีทั้งรูปแบบเกษตรพื้นบ้านหรือแบบดั้งเดิม (เกษตรกรที่ไม่สนใจการทำเกษตรอินทรีย์) และเกษตรอินทรีย์รูปแบบใหม่ โดยเกษตรอินทรีย์พื้นบ้านมีการผลิตธัญพืชเป็นพืชหลักและเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ผลิตภัณฑ์หลักที่มีมูลค่าสูง ได้แก่ ข้าว หน่อฝรั่ง และผัก สำหรับการทำเกษตรอินทรีย์รูปแบบใหม่นั้น เริ่มต้นจากการศึกษาโดย Professor A. Koocheki ซึ่งถือเป็นบิดาแห่งเกษตรอินทรีย์ของอิหร่าน มีการทำวิจัยและเผยแพร่ด้านการผลิต การแปรรูป และการตลาดสินค้าเกษตรอินทรีย์ โดยให้ความสำคัญกับนิเวศวิทยาและความยั่งยืน สินค้าเกษตรอินทรีย์ของอิหร่านได้รับการรับรองครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1999 เป็นน้ำมันจากสารสกัดคอกกกล้วยไม้และกุหลาบในจังหวัดเคอร์มัน

ฟิลิปปินส์มีมาตรฐานเกษตรอินทรีย์เรียกว่า Philippine National Standards (PNS) for Organic Agriculture - PNS/BAFPS 07:2003 ที่พัฒนาโดยกรมวิชาการเกษตร (Department of Agriculture: DA) ผ่านไปยังสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและป่าไม้ (Bureau of Agriculture and Fisheries Product Standards: BAFPS) และยังมีกฎหมายที่เรียกว่า Philippine OA Act of 2010 (Republic Act 10068) ซึ่งระบุถึงโครงการผลิตเกษตรอินทรีย์แห่งชาติ (National Organic Agriculture Program: NOAP) มีเนื้อหาในการวิจัย การพัฒนาการผลิตและการตลาด การแสดงฉลาก และแต่งตั้งคณะกรรมการเกษตรอินทรีย์แห่งชาติ (National Organic Agriculture Board: NOAB)

ไต้หวันมีการดำเนินการด้านเกษตรอินทรีย์มาตั้งแต่ ค.ศ. 1986 และมีการประกาศกฎหมายเกษตรอินทรีย์ในปี ค.ศ. 2007 ปัจจุบันมีพื้นที่เกษตรอินทรีย์จำนวน 6,490 เฮกเตอร์ ซึ่งถือว่าเพิ่มขึ้นถึง 40 เท่า (จากผลการดำเนินการในระหว่าง ค.ศ. 1986 - 2015) สินค้าอินทรีย์สำคัญ ได้แก่ ถั่วและธัญพืช ผัก และผลไม้

ศรีลังกามีการสนับสนุนจากภาครัฐโดยกำหนดเกษตรอินทรีย์เป็นนโยบายแห่งชาติ และมีการสนับสนุนทางการเงินเพื่อพัฒนากิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเกษตรอินทรีย์ นอกจากนี้ยังมีความก้าวหน้าทางด้านเกษตรอินทรีย์ ได้แก่ มาตรฐานการผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์ มาตรฐานปุ๋ย ความหลากหลายของชนิดพืชที่เหมาะสมกับการผลิตเกษตรอินทรีย์ เทคนิคการทำฟาร์มเกษตรอินทรีย์ กลุ่มเกษตรกรผลิตเกษตรอินทรีย์ สถานที่จำหน่ายสินค้าเกษตรอินทรีย์ ขนาดเล็ก การทำฟาร์มที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การสร้างหมู่บ้านที่ทำฟาร์มเกษตรอินทรีย์

ในเวียดนาม การผลิตเกษตรอินทรีย์เป็นเรื่องใหม่มากและการพัฒนายังใหม่ ผลผลิตหลัก คือ กุ้ง ปลา (Basa, Tilapia) สำหรับพืช คือ ชา เม็ดมะม่วงหิมพานต์ โกโก้ สับปะรด เครื่องเทศ น้ำมันสกัด การเก็บของป่า ผลไม้และผัก ตลาดส่วนใหญ่ส่งออกไปยังสหภาพยุโรป และสหรัฐอเมริกา เวียดนามมีการรับรองและกำหนดมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของชาติ ซึ่งพัฒนามาตั้งแต่ปี ค.ศ. 2003 แต่ปัจจุบันยังคงเป็นร่างมาตรฐานอยู่ โดยคาดว่าเมื่อมีความต้องการมาตรฐานชาติที่เป็นแบบสมัครใจก็จะมีการดำเนินการจัดทำเพื่อนำมาใช้ในตลาดท้องถิ่นและการนำเข้า

สิ่งสำคัญในการพัฒนาทางด้านเกษตรอินทรีย์มาจากการส่งเสริมค่านเกษตรอินทรีย์ผ่านนโยบายของรัฐที่มุ่งส่งเสริมค่านเกษตรอินทรีย์และขับเคลื่อนนโยบายเกษตรอินทรีย์ไปสู่แนวทางปฏิบัติซึ่งสามารถนำมาปฏิบัติได้จริง โดยกระบวนการส่งเสริมควรมีการดำเนินงานร่วมกันในรูปแบบเครือข่ายเพื่อให้เกิดความยั่งยืนของระบบเกษตรอินทรีย์ ❖

ส่วนหนึ่งจากรายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ Organic Agroindustry Development Leadership Course in Asia ระหว่างวันที่ 28 พฤษภาคม - 3 มิถุนายน 2559 ณ เมืองโบกรา ประเทศบังกลาเทศ

จากมุมมองของ ...

สุธาสินี ชัยชนะ

นักวิเคราะห์นโยบายและแผน

สถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่สูง (องค์การมหาชน)

ในประเทศกำลังพัฒนา ผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลางเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจของหลายประเทศ เพราะทำให้เกิดการจ้างงานภายในประเทศมากถึง 80% และกระตุ้นให้ GDP ของประเทศเพิ่มขึ้นมากกว่า 30% ทำให้หลายประเทศรอดพ้นจากวิกฤติทางเศรษฐกิจมาได้ ดังนั้น การเพิ่มทักษะแก่ผู้ประกอบการและการตั้งหน่วยงานเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของผู้ประกอบการเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งช่วยยกระดับความสามารถของผู้ประกอบการในท้องถิ่น จากการสำรวจพบว่า 70% ของผู้ประกอบการขนาดเล็กมักไม่ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ มีผู้ประกอบการน้อยกว่า 10% ที่สามารถเข้าถึงแหล่งทุนได้ และมีผู้ประกอบการเพียง 4% ที่สามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้เกินกว่า 15 ปี

ผู้ประกอบการในชนบท (Rural Entrepreneur) คือ

ผู้ประกอบการที่เกิดขึ้นในพื้นที่ใหม่ และเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญ

ที่ช่วยให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจในพื้นที่

และมีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาพื้นที่ในด้านอื่นๆ ตามมาด้วย

วัตถุประสงค์ในการพัฒนาผู้ประกอบการในชนบทคือ เพื่อให้เกิดความสมดุล และลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ จากรายงานขององค์การสหประชาชาติในปี ค.ศ. 1997 พบว่าทั่วโลกมีประชากรที่อยู่ในภาวะยากจนมากกว่า 1.3 พันล้านคน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชนบท และ 3 ใน 4 ของพื้นที่ชนบทเป็นพื้นที่ที่มีสภาพความเป็นอยู่ที่ยากลำบาก การที่ผู้ประกอบการในชนบทไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือการสนับสนุนใดๆ เลย นอกจากจะทำให้ไม่มีธุรกิจใดๆ สามารถเกิดขึ้นในพื้นที่ได้แล้ว ยังทำให้พื้นที่ดังกล่าวไม่พัฒนาและล้าหลังมากขึ้นด้วย

ความท้าทายของผู้ประกอบการในชนบท คือ

จะทำให้เกิดการใช้สินค้า

และกระตุ้นให้เกิดการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าที่ผลิตขึ้นในพื้นที่ได้อย่างไร

การพัฒนาผู้ประกอบการในชนบทต้องดำเนินการแบบบูรณาการ ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ทั้งด้านการศึกษา การพัฒนา การถ่ายทอดองค์ความรู้ และการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ มีหลักการสำคัญดังนี้คือ

รัฐบาลต้องมีนโยบายที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการต้องมีทัศนคติที่ดี และมีความมุ่งมั่นในการดำเนินธุรกิจ ศูนย์บ่มเพาะทางธุรกิจ เพื่อเป็นแหล่งฝึกอบรม พัฒนา ให้คำปรึกษา ถ่ายทอดองค์ความรู้ และสร้างเครือข่ายให้แก่ผู้ประกอบการในพื้นที่และรายสาขา

ความท้าทายในการพัฒนาผู้ประกอบการในชนบท คือ

จะอย่างไรให้ผู้ประกอบการมีความน่าเชื่อถือสามารถเข้าถึงแหล่งทุนได้ การหาวัตถุดิบให้มีปริมาณเพียงพอและมีคุณภาพสม่ำเสมอ มาใช้ในการผลิตตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคได้ตรงจุด มีเทคโนโลยีและทักษะการผลิตที่เหมาะสม สามารถเติบโตและขยายตลาดออกไปได้ มีต้นทุนการผลิตที่ลดลง และมีความสามารถในการแข่งขันทางการตลาดได้ เป็นต้น

การบริหารจัดการธุรกิจ ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการจัดทำแผนการผลิต วิเคราะห์ การเติบโตของธุรกิจ จัดทำบัญชีเงินทุนหมุนเวียน และบัญชีงบดุลของบริษัท และดำเนินการ วิจัยเพื่อให้ได้นวัตกรรมใหม่ๆ ใช้ผลิตสินค้าด้วย นอกจากนี้ยังต้องดำเนินการสำรวจตลาดและ กลุ่มเป้าหมายในตลาด เพื่อให้ทราบปริมาณการผลิต ลักษณะสินค้าที่ผู้บริโภคต้องการ ต้นทุน การผลิต ช่องทางการจัดจำหน่าย มาตรฐานสินค้า และทราบสถานะของสินค้าในตลาด จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์โอกาสการเติบโตทางธุรกิจ โดยใช้ข้อมูลในการวิเคราะห์ คือ ขนาด และลักษณะขององค์กร ปริมาณเงินทุนหมุนเวียน คุณลักษณะของสินค้า และวิธีการดำเนินงานขององค์กร เป็นต้น เพื่อช่วยให้ผู้ผลิตสามารถผลิตสินค้าที่ตอบสนองต่อความต้องการ ของผู้บริโภคได้ โดยมีต้นทุนการผลิตที่ลดลงและผลตอบแทนที่สูงขึ้นนั่นเอง

การวิเคราะห์และการวางแผนการตลาด ผู้ประกอบการต้องเข้าใจในหลักการและ สามารถดำเนินการเองได้อย่างต่อเนื่อง เครื่องมือสำคัญที่ช่วยการวิเคราะห์และการวางแผน การตลาด เช่น

- **ตารางการผลิตสินค้า**
ซึ่งแสดงการผลิต ปริมาณการขาย ปริมาณวัตถุดิบและแรงงานที่ใช้ ค่าใช้จ่าย ในการผลิต ระยะเวลาการผลิต สินค้าที่ก่อให้เกิดรายได้สูงสุด ระยะเวลาที่ จำหน่ายได้สูงสุด เป็นต้น ซึ่งข้อมูลต่างๆ เหล่านี้สามารถช่วยให้ผู้ประกอบการ สามารถวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายเบื้องต้นได้
- **ผลการวิเคราะห์ทางการเงิน**
ทำให้ผู้ประกอบการทราบค่าใช้จ่ายเบื้องต้นในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งผู้ประกอบการ ต้องทำการเก็บข้อมูลต่างๆ เช่น ค่าใช้จ่ายการดำเนินธุรกิจในแต่ละช่วงเวลา กำหนดการ/ระยะเวลาในการใช้จ่ายงบประมาณ (เช่น การประกัน/การจัดซื้อ วัตถุดิบ) กระแสเงินสดหมุนเวียน และแหล่งเงินทุน เป็นต้น
- **ผลการวิเคราะห์ทางการตลาด**
เป็นการใช้ข้อมูลทางสถิติมาวิเคราะห์และประมวลผล เพื่อจัดทำกลยุทธ์ในการ ตั้งราคาสินค้า เป้าหมายในการขายสินค้า ตำแหน่งของสินค้าในตลาด วิธีการ กระจายสินค้า และการกำหนดวิธีการส่งเสริมการขายสินค้า เป็นต้น
- **ผลการวิเคราะห์เป้าหมายทางการตลาด**
เป็นข้อมูล que ผู้ประกอบการจำเป็นต้องใช้ในการวางแผนกลยุทธ์ในการผลิต การจัด จำหน่ายสินค้า และการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจ (Business Development Services : BSD) เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาผู้ประกอบการ มีหน้าที่สนับสนุนและช่วยเหลือผู้ประกอบการในการปรับปรุงคุณภาพและประสิทธิภาพการผลิต การลดต้นทุนการผลิต และปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการของผู้ประกอบการ สนับสนุนและอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการในการเข้าถึงบริการต่างๆ เช่น การเข้าถึงแหล่งทุน แหล่งข้อมูลข่าวสาร แหล่งเทคโนโลยี องค์ความรู้ องค์กรภาครัฐและสมาคมเอกชนที่เกี่ยวข้อง ในรูปแบบเครือข่าย การหาตลาด และช่องทางการจัดจำหน่าย รวมทั้งมีผู้เชี่ยวชาญที่สามารถติดตาม ให้คำปรึกษาและสนับสนุนผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจ ทั้งยังเป็นแหล่งของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และถ่ายทอดองค์ความรู้ ประสบการณ์ในการดำเนินงานร่วมกัน เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการในด้านต่างๆ

การพัฒนาผู้ประกอบการ ควรกระตุ้นให้ผู้ประกอบการเห็นถึงความสำคัญของการ**รวมกลุ่มของผู้ประกอบการ** เพราะการรวมกลุ่มจะช่วยให้ผู้ประกอบการมีอำนาจต่อรองในการจัดซื้อสินค้าได้ในราคาที่ถูกลง สามารถรวมกันขายสินค้าให้ได้ราคาที่สูงขึ้น รวมถึงได้ร่วมกันพัฒนาคุณภาพสินค้า และสนับสนุนกันเพื่อช่วยให้ได้รับสิทธิประโยชน์ต่างๆ จากภาครัฐ รวมทั้งมีพลังมากเพียงพอในการขอรับการสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นจากรัฐบาลได้อีกช่องทางหนึ่ง

การรวมกลุ่มของผู้ประกอบการต้องเกิดมาจากความต้องการของผู้ประกอบการเอง โดยมีภาครัฐเป็นผู้ให้การสนับสนุนและผลักดัน มีกลุ่มธุรกิจหลักเป็นแกนนำสำคัญในการรวมกลุ่มของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการที่มารวมกลุ่มกันต้องมีความพร้อมในการพัฒนา และสามารถพึ่งพาตนเองได้ในระดับหนึ่ง มีทัศนคติในการดำเนินธุรกิจที่ดี มีความไว้วางใจและความเชื่อมั่นระหว่างสมาชิกในกลุ่ม มีการประสานและแบ่งปันผลประโยชน์ที่ยุติธรรม อันก่อให้เกิดความพึงพอใจแก่ทุกฝ่าย

กรณีศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์

ฟิลิปปินส์เป็นประเทศเล็กๆ ในหมู่เกาะแปซิฟิก ที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างค่อยเป็นค่อยไป ในแต่ละปีฟิลิปปินส์สามารถผลิตแรงงานที่มีความรู้ในระดับมัธยมและอุดมศึกษาได้ประมาณ 14,000 คน แต่สามารถจ้างงานในประเทศได้เพียงประมาณ 4,000 คนเท่านั้น ส่งผลให้ประชากรทั้งประเทศกว่า 43% อยู่ในภาวะยากจน เกิดการอพยพย้ายถิ่นเข้ามาขายแรงงาน

คามเมืองใหญ่ๆ เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าเยาวชนอายุระหว่าง 10 - 14 ปี จำนวนกว่า 8,000 คน ต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน เพราะไม่มีเงินเรียนหนังสืออีกด้วย ปัญหาการจ้างงานจึงถือว่าเป็นวาระแห่งชาติที่ต้องดำเนินการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

การพัฒนาผู้ประกอบการในชนบทจึงเป็นทางหนึ่ง ซึ่งกระตุ้นให้เกิดการจ้างงาน แก้ปัญหาการอพยพย้ายถิ่น และพัฒนาความเป็นอยู่ของชาวฟิจิในชนบทได้ทางหนึ่ง แต่ปัญหาคือธุรกิจหลักของประเทศฟิจิอันได้แก่ อุตสาหกรรมการผลิตน้ำตาล และการแปรรูปมะพร้าว มีการดำเนินธุรกิจแบบผูกขาดโดยชาวยุโรปมาตั้งแต่สมัยอาณานิคม ชาวฟิจิและชาวอินเดีย เป็นเพียงแรงงานในการผลิตเท่านั้น การประกอบธุรกิจของชาวฟิจินั้น ส่วนใหญ่อยู่ในภาคบริการการท่องเที่ยว ซึ่งยังไม่ได้นำเอาเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้เพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานแต่อย่างใด ส่วนการดำเนินธุรกิจภาคการเกษตรภายในประเทศของชาวฟิจิ เป็นไปในลักษณะเพื่อการยังชีพ ไม่มีการวางแผนการผลิต ไม่ได้ใช้ทักษะหรือเทคโนโลยีใดๆ มาช่วยในการผลิต ขาดทักษะทั้งในด้านการจัดการผลผลิต ทำให้ผลผลิตที่ได้มีปริมาณน้อย และคุณภาพไม่สม่ำเสมอ จึงขายได้ในราคาถูก อีกทั้งผู้ประกอบการชาวฟิจิยังขาดทักษะในการประกอบธุรกิจ ทำให้ไม่สามารถแข่งขันกับผู้ประกอบการต่างชาติได้

การพัฒนาผู้ประกอบการในประเทศฟิจิ จึงมุ่งเน้นให้ผู้ประกอบการนำเอาเทคโนโลยีที่เหมาะสม และการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพมาปรับใช้ในการดำเนินธุรกิจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตสินค้าจำหน่ายภายในประเทศเพื่อทดแทนการนำเข้า และพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์และเพิ่มมูลค่าสินค้าเพื่อการส่งออกและจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว

เป้าหมายการพัฒนาของประเทศไทย (ด้านการพัฒนาการเกษตร)

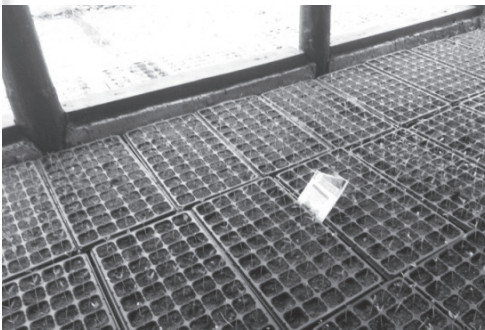
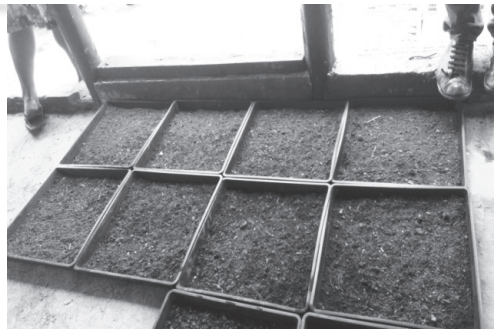
1. เน้นการพัฒนาระบบจากการทำการเกษตรเพื่อการยังชีพสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ ที่มีการรวมกลุ่มในลักษณะสหกรณ์เพื่อวางแผนการผลิต การตลาดร่วมกัน และนำเอาองค์ความรู้และเทคโนโลยีต่างๆ มาใช้ในการจัดการการผลิตให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น
2. ขยายการดำเนินธุรกิจทางด้านอุตสาหกรรมการเกษตรให้ครอบคลุมทั้งการผลิตพืช ปศุสัตว์ การประมง และการแปรรูปผลิตภัณฑ์ เป็นต้น เพื่อลดการนำเข้า และช่วยให้ชาวฟิจิสามารถซื้อสินค้าได้ในราคาที่ถูกลง
3. พัฒนาผู้ประกอบการให้สามารถผลิตสินค้าต่างๆ เพื่อทดแทนการนำเข้า สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ และจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยวได้

เรือนเพาะชำและแปลงปลูกพืชแบบผสมผสานของพีจี

โดย บริษัท Pacific Harvest Company Limited

เป็นบริษัทดำเนินการผลิตและส่งออกมะละกอและผลไม้ต่างๆ ไปจำหน่ายในประเทศ ออสเตรเลียและฮ่องกง โดยการดำเนินงานของบริษัทจะเป็นการรวมกลุ่มทำการเกษตรในระบบพันธสัญญา มีการประกันราคาการรับซื้อที่แน่นอนให้แก่เกษตรกร ซึ่งเกษตรกรภายในกลุ่มจะต้องมาร่วมกันฝึกทักษะการปลูก การดูแล การเก็บเกี่ยว และการจัดการผลผลิตให้ได้ตามมาตรฐานการส่งออกที่กำหนดร่วมกัน

การเพาะชำและการผลิตต้นกล้าในโรงเรือนเพาะชำจะต้องมีการควบคุมการผลิตต้นพันธุ์ที่ปลอดโรค โดยการใช้เมล็ดพันธุ์ปลูกที่ได้มาตรฐานเพาะลงในดินที่ผ่านการอบฆ่าเชื้อแล้ว และปลูกในโรงเรือนที่สะอาดปราศจากโรค เป็นต้น

บริษัทเน้นการสร้างรายได้แก่เกษตรกรในลักษณะรายได้รายวัน รายเดือน และรายปี เพื่อให้เกษตรกรมีรายได้ตลอดทั้งปี โดยมีการปลูกพืชแบบผสมผสานคือ การปลูกมันสำปะหลัง ตะไคร้ (รายได้รายวัน) มะนาว (รายได้รายเดือน) และกฤษณา (รายได้รายปี) ในพื้นที่ โดย จะทำการปลูกตะไคร้คู่กับต้นกฤษณาเพื่อช่วยในการตรึงไนโตรเจน และป้องกันโรคและแมลง ที่จะเข้าทำลายต้นกฤษณา ทำให้ต้นไม้โตอย่างรวดเร็ว และปลูกมะนาวแซมในช่องว่างของต้น กฤษณา ส่วนการปลูกมันสำปะหลังซึ่งเป็นพืชอาหารหลักที่นิยมบริโภคเป็นอาหารในประเทศ จะแยกปลูกต่างหาก เพราะต้องการน้ำน้อย

ปัจจุบันเศรษฐกิจโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ตั้งแต่การเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ และการเปิดเสรีทางการค้า มีผลให้การแข่งขันทางธุรกิจทวีความรุนแรงขึ้น ประกอบกับการ เปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็ว มีนวัตกรรมใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมาย ผู้ประกอบการจำเป็นต้อง พัฒนาสินค้าและบริการของตนเองอย่างต่อเนื่อง และตอบสนองต่อความต้องการของ ผู้บริโภคมากที่สุด เพื่อรักษามูลค่าทางการตลาดของสินค้าและบริการนั้นไว้

การพัฒนาผู้ประกอบการในชนบทจึงควรมุ่งเน้นความสำคัญของการพัฒนาทักษะของ ผู้ประกอบการในการผลิตสินค้าให้ได้มาตรฐาน การนำเอาเทคโนโลยีและนวัตกรรมต่างๆ

มาช่วยในการผลิต และการบริหารจัดการธุรกิจให้มีประสิทธิภาพ และการพัฒนาบุคลากรให้สามารถเป็นที่ปรึกษาแก่ผู้ประกอบการได้ รูปแบบการค้าที่เป็นธรรมที่มุ่งเน้นเพื่อให้เกิดการสร้างรายได้ให้เกิดขึ้นในระบบการค้าในปัจจุบัน โดยให้ความสำคัญกับทั้งผู้ผลิตรายย่อยที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในระบบการผลิต

เนื่องจากการพัฒนาผู้ประกอบการในชนบทเป็นวิธีการที่ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิต ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ของผู้ผลิตรายย่อยในประเทศ และในประเทศไทยยังมีสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพในการพัฒนาจำนวนมาก และมีกลุ่มผู้ผลิตที่พร้อมจะเรียนรู้ จึงควรสนับสนุนให้มีการรวมตัวกันในลักษณะองค์กร เช่น กลุ่มสหกรณ์ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เป็นต้น และภาครัฐควรให้การสนับสนุนการถ่ายทอดแนวความคิด ความรู้ ประสบการณ์จากผู้ประสบความสำเร็จในระบบ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้แก่ผู้ผลิตรายย่อยของไทยต่อไป ❖

ส่วนหนึ่งจากรายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ Training Course on Rural Entrepreneurship Development ระหว่างวันที่ 2 - 6 มีนาคม 2558 ณ เมืองนาคิ ประเทศฟีจี

การต้อนรับคณะศึกษาฐาน

Mr. Mari Amano เลขาธิการเอพีโอ และ Dr. Jose Elvinia เจ้าหน้าที่ประจำโครงการ เอพีโอด้านการวิจัยและวางแผน เข้าเยี่ยมคารวะปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม นายอาทิตย์ วุฒิคะโร ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม อย่างเป็นทางการ วันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2559 ณ กระทรวงอุตสาหกรรม

Individual-country Observational Study Missions on Productivity Movement for SMEs Development and Food Safety Management System for Enhancing the Productivity and Competitiveness of the Food Industry
โดยคณะศึกษาฐานจากศูนย์เพิ่มผลผลิตภาพประเทศกัมพูชาและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมอาหาร ประเทศกัมพูชา จำนวน 12 คน เข้าเยี่ยมชมการดำเนินงานของสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ สถาบันอาหาร บริษัท อิชิตัน กรุ๊ป จำกัด (ตันแลนด์) จ. พระนครศรีอยุธยา และบริษัท บี. ฟู้ดส์ โปรดักส์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด จ. ลพบุรี วันที่ 24 - 27 พฤษภาคม 2559

การศึกษาดูงานต่างประเทศ

การศึกษาดูงานการเพิ่มผลผลิตของประเทศให้เป็นแบบทวีคูณ และการพัฒนาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ โดย คร. อรรถกา สีนุกูญเรือง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม พร้อมคณะสื่อมวลชน เข้าศึกษาดูงานการเพิ่มผลผลิตภาพแบบทวีคูณ ต้นแบบการเพิ่มผลผลิตภาพและประสิทธิภาพภาคธุรกิจอุตสาหกรรมที่ประสบความสำเร็จ ณ Korea Productivity Center (KPC) ซึ่งมีหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำและการฝึกอบรมแก่ผู้ประกอบการเพื่อผลักดันการเพิ่มผลผลิตภาพในภาคอุตสาหกรรมของประเทศ

วันที่ 5 - 7 กุมภาพันธ์ 2559 ณ กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้

Bilateral Cooperation Between NPOs (BCBN) on Productivity Excellence on the Public Sector โดย ดร. สันติ กนกธนาพร ผู้อำนวยการสถาบัน คุณวิภาธร เณลิ้มไทย ผู้จัดการส่วนนโยบายและแผน และคุณรัชฎา อสีสนธิสกุล ผู้จัดการส่วน วิเทศสัมพันธ์ เข้าคารวะผู้บริหารหน่วยงานด้านการเพิ่มผลผลิตภาพ และร่วมแลกเปลี่ยน การดำเนินงานเพื่อเพิ่มผลผลิตภาพในระบบราชการของประเทศฟิลิปปินส์ และประเทศ มาเลเซีย

วันที่ 20 - 24 มิถุนายน 2559 ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ และกรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

Individual-country Observational Study Mission on Waste Management System and Policy โดยคณะผู้แทนจากมูลนิธิการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน (3อาร์) จำนวน 6 ท่าน

วันที่ 12 - 15 ตุลาคม 2559 เมืองไทเป สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน)

การประชุมประจำปี

การประชุมคณะที่ปรึกษาด้านการเกษตรและการพัฒนาชุมชน ครั้งที่ 1/2559
วันที่ 28 มกราคม 2559 ณ โรงแรมรามา การ์เด้นส์

การประชุมประจำปีเอพีโอ APO Governing Body Meeting (GBM) ครั้งที่ 58 โดยมี คร. สันติ กนกธนาพร (APO Alternate Director) และคุณรัชฎา อสิสนธิสกุล (APO Liaison Officer) เป็นผู้แทนประเทศไทยเข้าร่วมการประชุม
วันที่ 19 - 21 เมษายน 2559 ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย

การประชุมคณะที่ปรึกษาด้านการเกษตรและการพัฒนาชุมชน ประจำปี 2557 - 2559
ครั้งที่ 2/2559
วันที่ 3 มิถุนายน 2559 ณ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

การประชุมคณะที่ปรึกษาด้านการเกษตรและการพัฒนาชุมชน ประจำปี 2557 - 2559
ครั้งที่ 3/2559
วันที่ 30 สิงหาคม 2559 ณ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

การประชุมประจำปีเอพีโอ Workshop Meeting of Heads of NPOs (WSM)
ครั้งที่ 57 โดยมี คุณครุณี เอ็คเวิร์คส (Agriculture Delegate) คุณสุวรรณ เจริญ
เสาวภาคย์ (NPO Delegate) และคุณรัชฎา อสิสนธิสกุล (APO Liaison Officer) เป็น
ผู้แทนประเทศไทยเข้าร่วมการประชุม
วันที่ 19 - 21 ตุลาคม 2559 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

การประชุมคณะที่ปรึกษาด้านการเกษตรและการพัฒนาชุมชน ประจำปี 2557 - 2559
ครั้งที่ 4/2559

วันที่ 20 ธันวาคม 2559 ณ โรงแรมเซ็นทาราแกรนด์เซ็นทรัลพลาซา ลาดพร้าว ❖

จากมุมมองของ ...

ธารินี ลิ้มจุฬารัตน์

นิติกรชำนาญการ กองนิติการ

กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน

กระทรวงแรงงาน

ความสำเร็จของการบริหารแรงงานสัมพันธ์ในประเทศไทยขึ้นอยู่กับ คือ การที่ลูกจ้างมีส่วนร่วมในการทำงาน บริษัทคำนึงถึงสวัสดิการที่จะมีให้แก่ลูกจ้าง ลูกจ้างมีความจงรักภักดีต่อบริษัท การบริหารงานเป็นการบริหารจากลูกจ้างระดับล่างขึ้นไปสู่ระดับบริหาร มีสหภาพแรงงาน การมอบหมายงานในหลากหลายรูปแบบ การจัดระบบค่าจ้างในระดับอาวุโส และมีการจ้างงานตลอดชีวิต

ลักษณะของ **ระบบการจ้างงานของญี่ปุ่น** คือ การจ้างงานมีระยะเวลายาวนาน การรักษาการจ้างงานเป็นสิ่งสำคัญสำหรับระบบการจ้างงานของญี่ปุ่น ซึ่งแตกต่างจากระบบการจ้างงานของประเทศตะวันตกที่อาศัยความยืดหยุ่นภายนอก ขณะที่การจ้างงานของญี่ปุ่นนั้น อาศัยความยืดหยุ่นภายใน ระบบการจ้างโดยทั่วไปงานจะถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนในสัญญาจ้างงาน ถ้าเมื่อใดไม่มีงาน (Job) ก็จะทำให้เกิดการเลิกจ้าง แต่ในประเทศญี่ปุ่นงานไม่ได้ระบุไว้ในสัญญาจ้างงาน แต่ขึ้นอยู่กับคำสั่งจากนายจ้าง สัญญาจ้างงานเป็นเพียงการกำหนดกรอบอย่างกว้างๆ นายจ้างสามารถเปลี่ยนให้ลูกจ้างไปทำงานอื่นๆ เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการเลิกจ้างเมื่อไม่มีงาน ดังนั้น สิ่งสำคัญสูงสุดของระบบการจ้างงานในประเทศญี่ปุ่นคือการรักษาสถานภาพหรือความเป็นสมาชิก (Membership) ของคนงานมากกว่าเป็น "การจ้างงาน"

ระบบค่าจ้างตามระดับอาวุโส ในประเทศญี่ปุ่นค่าจ้างพื้นฐานในแต่ละระดับจะถูกกำหนดจากระยะเวลาของการบริการและอายุ ซึ่งมาจากการเจรจาต่อรองในระดับบริษัท แต่ระดับค่าจ้างที่เกิดขึ้นจริงจะถูกกำหนดด้วยการประเมินผลการปฏิบัติงานซึ่งจะครอบคลุมคนงานส่วนใหญ่ ปัจจุบันญี่ปุ่นเริ่มได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อโครงสร้างการจ้างงาน รวมทั้งการแข่งขันระดับโลกที่เปลี่ยนไปทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการกำกับดูแลกิจการ รวมทั้งการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นในตลาดแรงงานในอนาคตของระบบการจ้างงานของญี่ปุ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบอาวุโสจะถูกปรับเปลี่ยนอย่างเห็นได้ชัด

สิ่งเหล่านี้ได้พัฒนาขึ้นเป็นคุณลักษณะพิเศษของแรงงานสัมพันธ์ในประเทศญี่ปุ่น อันได้แก่ Life-time Employment System ระบบการจ้างงานตลอดชีวิตเพื่อสร้างความรู้สึกรับประกันความปลอดภัยในชีวิตและการทำงานในสถานประกอบการ และกระตุ้นให้เกิดสมรรถนะในการทำงานอย่างเต็มที่ Seniority-based Wage System ระบบค่าจ้างตามอาวุโสเพื่อสร้างขวัญกำลังใจของพนักงานผู้จงรักภักดีและมีประสบการณ์ในการทำงานสูง Enterprise Unionism สหภาพแรงงานในสถานประกอบการเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง เกิดการประสานงานและการร่วมมือกันในการทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของบริษัทผ่านรูปแบบต่างๆ เช่น การจัดตั้งสภาคนงาน (Work Council) สำหรับเสนอข้อคิดเห็นตลอดจนข้อเรียกร้องต่างๆ ของลูกจ้างต่อนายจ้าง หรือสภาที่ปรึกษาร่วม (Joint Consultation Committee) เพื่อให้ตัวแทนแต่ละฝ่ายได้มาปรึกษาหารือเกี่ยวกับทัศนคติหรือความต้องการต่างๆ โดยหลีกเลี่ยงการจัดตั้งสหภาพแรงงานของฝ่ายลูกจ้าง รวมทั้งให้มีผู้แทนลูกจ้างในคณะกรรมการบริหารของบริษัทเพื่อให้มีการทำงานหรือการบริหารแบบมีส่วนร่วม และ Apprenticeship and Fringe Benefits การฝึกงานและสวัสดิการในบริษัท เพื่อให้ลูกจ้างหรือพนักงานได้รับการพัฒนาและเรียนรู้งานอย่างเป็นระบบ ซึ่งเมื่อพิจารณาไปถึงระบบการจ้างงานและระบบการให้ค่าตอบแทนแล้ว ลูกจ้างหรือพนักงานได้รับผลประโยชน์ทางตรง คือ ค่าจ้างเงินเดือน และทางอ้อม คือ ผลประโยชน์เกื้อกูลต่างๆ อย่างเต็มที่ และเป็นไปในลักษณะก่อให้เกิดแรงจูงใจในการทำงานของลูกจ้างและพนักงานทั่วทั้งบริษัท เหล่านี้ย่อมทำให้ตลาดแรงงานของญี่ปุ่นถูกจำกัดอยู่เฉพาะภายในบริษัท เพราะคนงานจะไม่เคลื่อนย้าย ถ้าย้ายหรือเปลี่ยนงานไปยังบริษัทอื่นๆ ยกเว้นภายในบริษัทของตนเองเท่านั้น

Year	1980	1985	1988	1994	2000	2006	2009	2011
Men	10.8	11.9	12.4	12.8	13.3	13.5	12.8	13.3
Women	6.1	6.8	7.2	7.6	8.8	8.8	8.6	9.0

ระยะเวลาการจ้างงานโดยเฉลี่ยในประเทศญี่ปุ่น (หน่วย : ปี)

จากการจัดการแรงงานสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในประเทศญี่ปุ่นนำมาสู่วาระแห่งชาติด้านการเพิ่มผลิตภาพในปี ค.ศ. 1955 โดยมีหลักการซึ่งกลายเป็นพื้นฐานของความสามัคคีของแรงงานสัมพันธ์ในประเทศ รวมทั้งความร่วมมือผ่านกระบวนการแรงงานสัมพันธ์ และการมีส่วนร่วมในการปรับปรุงการผลิตและการแข่งขันของบริษัทญี่ปุ่นในระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

Labour Relations is important for Productivity and Competitiveness

เมื่อมีปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากความไม่เหมาะสมระหว่างอุปสงค์และอุปทานด้านเศรษฐกิจ บริษัทในประเทศญี่ปุ่นจะแก้ไขโดยการใช้ระบบบริหารจัดการภายในและระหว่างบริษัท เช่น การพัฒนาแรงงานให้มีศักยภาพเพิ่มขึ้น ซึ่งมีผลทำให้เกิดผลิตภาพที่มีคุณภาพสูงขึ้นด้วย ที่สำคัญที่สุดคือความมุ่งมั่นและการทำงานร่วมกันของคนงาน ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นเครื่องมือที่ทำให้ระบบการจัดการและบริหารแรงงานในประเทศญี่ปุ่นประสบความสำเร็จ มีแรงงานสัมพันธ์ที่ดีและมีการเพิ่มผลิตภาพในการทำงานควบคู่ไปด้วย

Labour Productivity =

- The amount of output per unit of labour input

Value Added

Employment

To increase labour productivity

Downsizing of Employment such as lay-offs and dismissals

Workers are against for that

Conditions for cooperation

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุด คนญี่ปุ่นรวมตัวกันเป็นสหภาพแรงงานเพียงร้อยละ 3.2 แต่เมื่อมีการออกกฎหมายให้สิทธิในการรวมตัวในปี ค.ศ. 1945 ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 แล้ว ตัวเลขการรวมตัวของคนงานญี่ปุ่นเพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 41.5 ในยุคต้นๆ สหภาพแรงงานญี่ปุ่นอยู่ภายใต้อิทธิพลของพรรคการเมืองคอมมิวนิสต์และสังคมนิยม มีการนัดหยุดงานบ่อยครั้งและรุนแรง ขณะที่บริษัทต่างๆ เองก็มีการจัดตั้งสหภาพแรงงานในสถานประกอบการขึ้น ทำให้เกิดการปะทะกันกับสหภาพแรงงานฝ่ายซ้าย อย่างไรก็ตามตัวเลขสมาชิกสหภาพแรงงานยังคงเพิ่มสูงขึ้นถึงร้อยละ 50 ของกำลังแรงงานในช่วงปีทศวรรษ 1950

ปัจจุบันความสัมพันธ์ของฝ่ายบริหารและฝ่ายแรงงานมีความกลมเกลียวกัน แรงงานสัมพันธ์แบบเผชิญหน้าเปลี่ยนไปเป็นความร่วมมือ เนื่องจากเศรษฐกิจของญี่ปุ่นเติบโตสูงและมาตรฐานความเป็นอยู่ของคนงานเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้การรวมตัวกันเป็นสหภาพลดน้อยลง อาจกล่าวได้ว่าทั้งความมั่นคงของระบบแรงงานสัมพันธ์และการเติบโตทางเศรษฐกิจ มีบทบาทสำคัญในการสร้างระบบแรงงานสัมพันธ์แบบร่วมมือกัน

ระบบการปรึกษาหารือร่วมกันของนายจ้างและลูกจ้าง (Joint or Labor-Management Consultation System) แบ่งได้ 3 ระดับ คือ ระดับประเทศ (National Level) ระดับอุตสาหกรรม (Industrial Level) และระดับสถานประกอบการ (Establishment Level) โดยระดับประเทศมีการจัดตั้งเป็นสภาไตรภาคี (Sangyo Rodo Konwa Kai) หรือการประชุมไตระกลมด้านแรงงานและอุตสาหกรรม ประกอบด้วยผู้แทนฝ่ายแรงงาน ฝ่ายจัดการ และฝ่ายประโยชน์สาธารณะ (ผู้แทนรัฐบาล ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ) ประชุมตามกำหนดเวลาเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายด้านแรงงานและอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นเวทีสำคัญในการออกกฎหมายแรงงานฉบับใหม่ ทั้งนี้องค์กรด้านแรงงานระดับประเทศที่ใหญ่ที่สุดในญี่ปุ่นคือ ศูนย์แรงงานแห่งชาติ Rengo (All-Japan of Private Labour Unions) ซึ่งมีสมาชิกประมาณ 6 ล้านคน แล้วยังมี Kinzoku Rokyo (International Metal Workers Federation, Japan Council: IMF-JC) มีสมาชิกประมาณ 2 ล้านคน และ Kagaku Enerugi Rokyo (International Chemical and Energy Workers Federation, Japan Council) มีสมาชิก 650,000 คน

ในระดับอุตสาหกรรม บริษัทขนาดใหญ่และกลางและสหพันธ์แรงงานในอุตสาหกรรมเดียวกันที่เรียกว่า "สมาพันธ์อุตสาหกรรม (Tansan)" มักจะจัดตั้งสภาหารือแรงงานสัมพันธ์กันโดยความสมัครใจ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสาร ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับสภาวะของอุตสาหกรรมนั้น สภาพการทำงาน และยุทธศาสตร์การเติบโตของอุตสาหกรรมและการปรับปรุงสวัสดิการของแรงงาน เช่น สหภาพแรงงานกะลาสีเรือแห่งญี่ปุ่น (The Japan Seamen's Unions) ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1896 ที่เมืองท่าโกเบ ถือเป็นองค์กรแรงงานของกะลาสีเรือแห่งแรกในญี่ปุ่น สมาชิกคือบรรดากะลาสีเรือ ไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างของบริษัทใดก็ตาม ทำการเจรจาต่อรองโดยตรงกับสมาคมเจ้าของเรือ (The Association of Ship-owners) เกี่ยวกับเงื่อนไขการว่าจ้างและสภาพการทำงานของบรรดากะลาสีเรือทั้งหมดในญี่ปุ่น เป็นต้น

ในระดับสถานประกอบการ โดยที่ระบบการดำเนินงานของสหภาพแรงงานของญี่ปุ่นส่วนใหญ่ใช้หลักการ "หนึ่งบริษัท หนึ่งสหภาพแรงงาน" ลักษณะการบริหารงานจึงเป็นแบบครอบครัวและใช้ "การประนีประนอม" ในการแก้ไขปัญหาซึ่งทำให้ลดความขัดแย้งในการทำงานอยู่แล้ว แม้ว่ากฎหมายจะไม่กำหนดให้ต้องมีคณะกรรมการร่วมปรึกษาหารือของนายจ้างกับลูกจ้าง แต่สถานประกอบการหลายแห่งเห็นความสำคัญและได้ตั้งคณะกรรมการปรึกษาหารือขึ้นโดยความสมัครใจ

สำหรับประเทศญี่ปุ่น เส้นแบ่งความแตกต่างระหว่าง "การปรึกษาหารือร่วม" กับ "การเจรจาต่อรอง" ในระยะสั้นๆ ยังคงค่อนข้างคลุมเครือเพราะการร่วมปรึกษาหารือและการเจรจา

ต่อรองต่างก็เกิดขึ้นในอุตสาหกรรมหรือโรงงานระดับเดียวกัน ผู้ที่เกี่ยวข้องก็เป็นคนกลุ่มเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ เรื่องที่หารือหรือเจรจามักเป็นเรื่องซ้ำซ้อนกัน เช่น เวลาทำงาน วันหยุด วันพักผ่อน การเปลี่ยนวิธีทำงาน ความปลอดภัยในการทำงาน ค่าจ้าง โบนัส ตลอดจนการเลิกจ้าง ค่าชดเชย เป็นต้น

ปกติการปรึกษาหารือร่วมจะเกิดขึ้นก่อนการเจรจาต่อรอง หากทั้งสองฝ่ายตกลงกันได้ในเรื่องที่หารือ ก็ไม่จำเป็นต้องมีการเจรจาต่อรองกันอีก ทำให้การปรึกษาหารือร่วมเป็นความสมัครใจ จากแบบที่เป็นทางการก็เปลี่ยนเป็นแบบไม่เป็นทางการ จากความไม่เข้าใจกลายเป็นความร่วมมือ จากรูปแบบการเจรจาขึ้นปลายกลายเป็นการเจรจาขึ้นต้น เมื่อนายจ้างมีหน้าที่ต้องเจรจาต่อรองในเรื่องที่บังคับไว้ตามกฎหมาย จึงมักจะปฏิเสธที่จะเจรจาในเรื่องที่ไม่บังคับ เช่น เรื่องที่เห็นว่าเป็นสิทธิของฝ่ายจัดการ เพราะลักษณะที่เป็นประจักษ์ของการร่วมเจรจาต่อรอง ทำให้นายจ้างมองสภาพแรงงานเป็นฝ่ายตรงข้าม ตรงกันข้ามกับการปรึกษาหารือร่วมที่เกิดจากความสมัครใจและมีกระบวนการที่ไม่เป็นทางการ ไม่อยู่ใต้อำนาจของกฎหมาย ทำให้ทั้งสองฝ่ายหารือกันได้ทุกเรื่อง ดังนั้น นายจ้างญี่ปุ่นจะมองสภาพแรงงานเป็นหุ้นส่วนในการจัดการปัญหาการจ้างงาน และนำเอาความเห็นของลูกจ้างมาร่วมเป็นนโยบายของฝ่ายจัดการ และหากนายจ้างไม่ทำเช่นนั้นสภาพแรงงานอาจปฏิเสธการปรึกษาหารือและใช้การเจรจาต่อรองในที่สุด ซึ่งสุดท้ายก็จะดำเนินการกดดันและใช้การนัดหยุดงานเพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์นั้น

นับตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ผ่านมา การปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างฝ่ายบริหารและฝ่ายแรงงาน ได้รับการส่งเสริมอย่างมากพร้อมกับกระบวนการเพิ่มผลผลิตภาพ ระบบการปรึกษาหารือร่วมนี้แตกต่างจากการร้องทุกข์ซึ่งนำมาจากประเทศตะวันตก ซึ่งทำให้ทั้งสองฝ่ายได้ทราบข้อมูลข่าวสารร่วมกัน นำมาสู่การเจริญเติบโตของบริษัทและความสุขของแรงงาน ทำให้คนงานในประเทศมีความจงรักภักดีต่อองค์กร ลดการเรียกร้องสิทธิทางด้านแรงงาน ประเทศที่มีความเสมอภาคเป็นธรรมและมีจำนวนแรงงานเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานมากที่สุดในโลก ได้แก่ ประเทศฟินแลนด์ 69% สวีเดน 67.8% และนอร์เวย์ 50.4% สำหรับประเทศในอาเซียนที่มีแรงงานเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานมากที่สุด ได้แก่ ญี่ปุ่น 19% เกาหลี 9.9% ขณะที่ประเทศไทยมีแรงงานเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานเพียง 1.5%

ข้อพิพาทแรงงานในญี่ปุ่นนั้นเกิดขึ้นน้อยมาก มีลักษณะพิเศษคือ ไม่ยืดเยื้อและมีรูปแบบต่างกัน ส่วนใหญ่แล้วการหาข้อยุติข้อพิพาทมักจะใช้ "วิธีการประนีประนอม" อันเป็นลักษณะเด่นของขบวนการแรงงานในญี่ปุ่น บรรทัดฐานในการหาข้อยุติการพิพาทแรงงานมีอยู่สองประการคือ ประการแรกเป็นการหาข้อยุติภายในองค์กรที่เป็นไปอย่างฉับมิตรภายในบริษัท และประการที่สองเป็นเรื่องเกี่ยวกับลักษณะการหาข้อยุติแบบมีวิสัยทัศน์อันยาวไกล

และนำเอาเหตุฉุกเฉินและเหตุผลทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกันนั้นมาพิจารณาในระยะยาว โดยอาศัยคนกลางของแต่ละฝ่ายอยู่ภายในบริษัท เช่น ผู้จัดการบุคคลและผู้บริหารสหภาพแรงงานคนใดคนหนึ่ง เป็นต้น

ทั้งนี้ หากกลไกภายในในการยุติข้อพิพาทล้มเหลว ทั้งฝ่ายแรงงานและฝ่ายบริหารก็จะได้รับความช่วยเหลือในการหาข้อยุติข้อพิพาทจากภายนอก เช่น การปรึกษาหารือรายบุคคล กับสมุห์บัญชีที่ได้รับใบอนุญาต ทนายความ ที่ปรึกษาแรงงาน หรือกับผู้นำแรงงานของสมาพันธ์อุตสาหกรรม-ศูนย์แห่งชาติก็ได้ โดยแหล่งพึ่งพาสุดท้ายในการหาข้อยุติข้อพิพาทก็คือสถาบันของรัฐสองสถาบันคือ คณะกรรมาธิการแรงงานสัมพันธ์ (Labour Relations Commission: LRC) และศาลแพ่ง (ในญี่ปุ่นไม่มีศาลแรงงาน)

ท้ายที่สุด สิ่งที่ทำทลายตลาดแรงงานในประเทศญี่ปุ่นในปัจจุบันคือ จำนวนประชากรลดลง โดยเบื้องต้นพบว่า ประชากรญี่ปุ่นลดลงเร็วกว่าที่คาดไว้ 1 ปี และมีการคาดประมาณว่า หากยังไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ ในปี ค.ศ. 2100 ประชากรจะลดลงไปครึ่งหนึ่ง เหลือเพียง 60 ล้านคน การลดลงของประชากรส่วนหนึ่งเป็นผลจากจำนวนคนตายที่มีมากกว่าจำนวนเด็กเกิดใหม่ ผู้สูงอายุมีจำนวนมากขึ้น ตลอดจนจำนวนคนวัยแรงงานที่มีแนวโน้มว่าจะลดลงอย่างมากในอนาคต

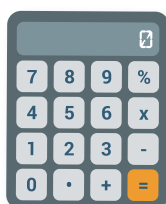
การลดลงของประชากรวัยแรงงาน (15 - 64 ปี) สิ่งที่รัฐบาลญี่ปุ่นกังวลมากที่สุด คือ การขาดแคลนประชากรวัยแรงงานในอนาคต เพราะหากพิจารณาโครงสร้างประชากรจะพบว่า สัดส่วนประชากรวัยแรงงานที่มีอายุ 15 - 64 ปี ลดลงจากร้อยละ 70 ของประชากรทั้งหมด ใน ค.ศ. 1990 เหลือเพียงร้อยละ 67 ใน ค.ศ. 2004 และมีการคาดการณ์ว่า จะลดลงเหลือเพียงร้อยละ 54 ในปี ค.ศ. 2050 ดังนั้น หากต้องการคงการเติบโตทางเศรษฐกิจเหมือนในปัจจุบัน ญี่ปุ่นจะต้องมีแรงงานของคนวัยแรงงานเพื่อมาทดแทนคนวัยแรงงานรุ่นปัจจุบันที่กำลังจะกลายเป็นคนสูงอายุในอนาคต

การเพิ่มขึ้นของประชากรสูงอายุ (65+ ปี) เป็นอีกหนึ่งความกังวลของรัฐบาล สัดส่วนของประชากรที่มีอายุ 65 ปีขึ้นไปกำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยในปี ค.ศ. 2004 ประชากรสูงอายุมีจำนวนรวมถึง 24.9 ล้านคน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 20 ของประชากรทั้งหมด และในจำนวนนี้เป็นผู้สูงอายุที่มีอายุ 90 ปีขึ้นไปถึง 1 ล้านคน ปัจจัยสำคัญที่ทำให้จำนวนผู้สูงอายุญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นเร็วกว่าประเทศอื่น มาจากการที่คนญี่ปุ่นทั้งชายและหญิงมีอายุขัยเฉลี่ยที่สูงมาก จำนวนผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลกระทบต่อการดูแลประชากรกลุ่มนี้ในอนาคต โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจากอัตราการพึ่งพิงทางประชากร (dependency ratio) พบว่าในปี ค.ศ. 2004 เท่ากับ 50.1

หมายความว่า ประชากรวัยแรงงาน (อายุ 15 - 64 ปี) 1 คน ต้องดูแลผู้สูงอายุและเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ประมาณ 50 คน หรือถ้าคิดเฉพาะอัตราพึ่งพิงของผู้สูงอายุก็จะเท่ากับ 29.2 ปัจจุบัน ญี่ปุ่นเริ่มประสบปัญหาการดูแลผู้สูงอายุแล้วและมีการดำเนินการแก้ไขปัญหา เช่น การจ้างแรงงานต่างชาติเข้ามาช่วยดูแล ตลอดจนการหาที่พักอาศัยในต่างประเทศให้ผู้สูงอายุพำนักร เป็นต้น ❖

ส่วนหนึ่งจากรายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ Workshop on Labour-Management Relations ระหว่างวันที่ 28 กันยายน - 2 ตุลาคม 2558 ณ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

จากมุมมองของ ...

ดร. ศศิธร ใบผ่อง

อาจารย์ประจำ คณะอุตสาหกรรมเกษตร
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

และ

จันทร์นา สงวนรุ่งวงศ์

วิทยาการที่ปรึกษา ส่วนการจัดการธุรกิจอย่างยั่งยืน
ฝ่ายปรึกษาแนะนำ
สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

ผู้หญิงเปรียบเสมือนกุญแจสำคัญในการพัฒนาธุรกิจขนาดเล็กในหลายๆ ประเทศในเอเชียเพื่อจูนเจือกรอบครัว กิจกรรมมีความหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นงานฝีมือ ค้าขายปลีก และขายอาหารแปรรูป บ่อยครั้งผู้หญิงในหลายๆ ประเทศยังไม่ได้มีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับการวางแผนทางธุรกิจรวมทั้งการจัดการ จนอาจไม่สามารถดำเนินกิจการต่อได้หรือไม่มีการพัฒนา การให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการหญิงจึงเพื่อช่วยให้ธุรกิจอยู่ได้ และสามารถใช้เครื่องมือการเพิ่มผลผลิตภาพตามความเหมาะสมเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

บริษัท เนคตาร์เฟรช (Nectar Fresh) เป็นธุรกิจ
ผลิตภัณฑ์น้ำผึ้ง แยม กาแฟ ที่มีชื่อเสียงของประเทศไทย
เดิมเป็นเพียงธุรกิจขนาดเล็ก ก่อตั้งโดย Ms. Chayaa
Nanjappa เมื่อปลายปี ค.ศ. 2007 ณ เมืองบอมบานาฮาลี
เมืองบังคาลอร์ รัฐกรณาฏกะ ทางตอนใต้ของประเทศไทย

Ms. Chayaa เริ่มต้นธุรกิจตั้งแต่บริษัทขนาดเล็ก
โดยผลิตเพียง "น้ำผึ้ง" และตั้งชื่อธุรกิจว่า "Nectar
Fresh" โดยมียอดขายการผลิตเริ่มต้น 500 กิโลกรัมต่อเดือน
แต่ด้วยความตั้งใจในการผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ
ระดับพรีเมียม เน้นผลิตภัณฑ์น้ำผึ้งที่บริสุทธิ์จากธรรมชาติ
มีคุณภาพปลอดภัย และเป็นที่ต้องการของตลาด ทำให้
ยอดขายการผลิตในปัจจุบันเฉลี่ย 200 ตันต่อเดือน จากนั้น
จึงเริ่มผลิตสินค้าชนิดใหม่ๆ ขึ้น เช่น แยม ซอส กาแฟ
 เป็นต้น

โรงงานของบริษัท

ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ของบริษัทเนคตาร์เฟรช

เนคตาร์เฟรชได้มีการปรับปรุงคุณภาพและมีนวัตกรรมทั้งตัวสินค้าและบรรจุภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง และเป็นบริษัทแรกที่ใช้บรรจุภัณฑ์ที่เป็นโพลีโพรพิลีน (Poly-propylene) ทั้งในผลิตภัณฑ์น้ำผึ้งและแยม และเป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จึงทำให้ผลิตภัณฑ์ของเนคตาร์เฟรชเป็นที่ต้องการของตลาดต่างประเทศและโรงแรมระดับห้าดาวของอินเดีย เช่น โรงแรมโนเครือไฮแอตและแมริออท เป็นต้น และกลายเป็นสินค้าเพียงเจ้าเดียวที่อยู่ในตลาดของลูกค้านับสูง จากนั้น เธอเริ่มพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพเทียบเท่ากับมาตรฐานของสหภาพยุโรปและประเทศญี่ปุ่น ได้รับการรับรองระบบคุณภาพ GMP, HACCP, ISO 9001 และ ISO 22000 จึงทำให้เธอพร้อมที่จะนำผลิตภัณฑ์ส่งออกไปแข่งกันกับสินค้าต่างประเทศ

ด้วยวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการจัดตั้งบริษัท Ms. Chayaa มุ่งมั่นจะเป็นผู้นำตลาดด้านผลิตภัณฑ์ที่มีคุณค่า มาตรฐานสูง และเคร่งครัดในการดำเนินงานและมีจริยธรรมทางธุรกิจ รวมทั้งยกระดับเทคโนโลยีการผลิตเพื่อให้ได้สินค้าที่มีคุณภาพดีที่สุดของโลก "การพัฒนาผลิตภัณฑ์เป็นกระบวนการทางธุรกิจที่ช่วยเสริมสร้างและรักษาความแข็งแกร่งในการแข่งขันทางการตลาดและอัตราการเจริญเติบโตของบริษัท"

พันธกิจหลักของเนคคาร์เฟรช

1. ผลิตสินค้าคุณภาพเยี่ยมและสอดคล้องตามมาตรฐานสากล เน้นการวิจัยและพัฒนาที่ต่อเนื่องโดยการสนับสนุนให้เกิดนวัตกรรมทางเทคโนโลยี
2. เป็นผู้ซื้อน้ำผึ้งที่ใหญ่ที่สุดทางตอนใต้ของชุมชนอินเดียท้องถิ่น และจะมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถ และส่งเสริมอาชีพเพื่อที่จะช่วยชุมชนท้องถิ่นในชนบททั่วประเทศอินเดีย
3. เน้นการพัฒนาย่างยั่งยืน นิเวศวิทยาและเศรษฐกิจ และการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ตลอดจนสร้างความผูกพันกับชุมชนอินเดียท้องถิ่นในชนบท

เนคคาร์เฟรช ใช้ 6 กลยุทธ์ที่เป็นขั้นตอนและสามารถปฏิบัติได้จริง ดังนี้

1. สามารถจัดหาวัตถุดิบปริมาณมากและยึดมั่นในคุณภาพอย่างเข้มงวด ให้สอดคล้องกับเกณฑ์/พารามิเตอร์ที่กำหนดตามมาตรฐานระหว่างประเทศ
2. เลือกใช้เทคโนโลยีการผลิตที่ดีที่สุดสำหรับการผลิตน้ำผึ้ง แยม และกาแฟ ตั้งแต่การจัดหาวัตถุดิบ กระบวนการผลิต และบรรจุเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป เพื่อสร้างชื่อเสียงสำหรับลูกค้าทุกระดับ
3. มุ่งมั่นในการอัพเกรดคุณภาพสินค้าและพัฒนานวัตกรรมทางเทคโนโลยีสำหรับสินค้าอย่างต่อเนื่องเพื่อสอดคล้องความต้องการของตลาดต่างประเทศ
4. ตั้งอยู่บนพื้นที่ที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและมีชุมชนที่ยั่งยืน
5. ทำงานเป็นทีมที่สนับสนุนกลมเกลียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับชาวบ้านในชนบท เพราะเขาได้ให้ความร่วมมือและจงรักภักดีเนื่องจากบริษัทเป็นผู้ให้การศึกษาและเพิ่มขีดความสามารถให้พวกเขาเหล่านั้น
6. ประการที่สำคัญที่สุดคือ คุณภาพผลิตภัณฑ์ที่เป็นเลิศสอดคล้องกับมาตรฐานสากล ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ยุโรป ญี่ปุ่น เป็นต้น และจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ

Ms. Chayaa มีความเชื่อมั่นในศักยภาพของสตรีในท้องถิ่นและในชนบท ที่ผลักดันธุรกิจขนาดเล็กให้สามารถเติบโตเป็นธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ บริษัทมีการกำหนดวิสัยทัศน์

พันธกิจ และแนวทางนำไปสู่ความสำเร็จที่ชัดเจนตามเป้าหมาย โดยต้องการเป็นผู้นำในการผลิตอาหารที่ยึดมั่นในการผลิตสินค้าที่มีมาตรฐานและคุณภาพสูง และมีจริยธรรมทางธุรกิจที่ดี รวมทั้งมีการใช้เทคโนโลยีการผลิตและการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ดังกล่าว บริษัทมีแนวทางการดำเนินงานดังต่อไปนี้

- มีการทำสัญญากับเกษตรกร (Contract Farming) สำหรับผู้ผลิตมะเขือเทศ มะละกอ และกล้วย เพื่อที่จะทำให้มั่นใจในคุณภาพและความปลอดภัยของวัตถุดิบและไม่ได้ถูกหลอกโดยพ่อค้าคนกลาง
- มีการอัพเกรดเทคโนโลยีการผลิตและบรรจุภัณฑ์ที่จำเป็น
- มีการขยายผลิตภัณฑ์สินค้าสู่ตลาดโลก จึงทำให้บริษัทมีการเติบโตและโอกาสทางธุรกิจที่มากขึ้น นำไปสู่ยอดการผลิตมากขึ้น และสามารถสร้างการจ้างงานมากขึ้นโดยเฉพาะผู้หญิงชาวบ้านในชนบท
- พัฒนาผลิตภัณฑ์อาหารที่มีคุณภาพสูงอื่นๆ อีกมากมาย โดยอาศัยแหล่งวัตถุดิบในประเทศและส่งเสริมอาชีพเพื่อที่จะช่วยผู้หญิงในท้องถิ่น
- สร้างความตระหนักถึงความสำคัญของผึ้งและผลิตผลทางการเกษตรและอุตสาหกรรม
- บรรจุภัณฑ์ที่ใช้เน้นแบบที่ย่อยสลายได้และวัสดุที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Eco-friendly material)

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

- มีความสามารถในการผลิตสินค้าปริมาณมาก โดยยังสามารถคงคุณภาพและความปลอดภัยได้ให้สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานสากล
- เทคโนโลยีการผลิตแยมและกาแฟที่มีคุณภาพสูง โดยมีการควบคุมกระบวนการตั้งแต่การจัดซื้อ การผลิต การบรรจุ อันส่งผลให้ตราหมีได้รับการยอมรับ
- มีการพัฒนาทั้งด้านผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ให้มีคุณภาพสูงและเป็นที่ยอมรับในตลาดต่างประเทศ

Ms. Chayaa มีทัศนคติที่ถูกต้องในการจัดการที่ดีต่อธุรกิจของเธอเอง เช่น วัตถุดิบทรัพยากรทางการเงิน ฯลฯ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้าและซัพพลายเออร์ ขั้นตอนการดำเนินงานตามมาตรฐาน การวางแผนและขั้นตอนการพัฒนาบุคลากร บริษัทมีการอบรมการปฏิบัติที่ดีในการผลิตอาหารซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บริษัทประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีและองค์กรเติบโตอย่างสูง

The Rebirth of “Home Made”

ผู้ประกอบการที่เป็นหญิงมีความสำคัญอย่างมากที่สนับสนุนรายได้ให้กับครอบครัว และมีส่วนสำคัญต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการที่เป็นผู้หญิงยังประสบปัญหาในเรื่องการยอมรับจากสังคม เนื่องจากยังมีความไม่เท่าเทียมระหว่างเพศชายและเพศหญิงในประเทศอยู่ จากเหตุนี้ผู้หญิงจึงได้รับโอกาสในการศึกษาน้อย ส่งผลให้ธุรกิจมีโอกาสประสบความสำเร็จต่ำ และมีโอกาสน้อยที่จะดำเนินธุรกิจส่งออกได้ นอกจากประกอบกิจการได้เฉพาะในประเทศเท่านั้น

Kirirom Food Production เป็นตัวอย่างของสถานประกอบการของประเทศกัมพูชา ที่มีผู้ก่อตั้งเป็นผู้หญิง ในปี ค.ศ. 2014 เริ่มต้นจากการจำหน่ายมะม่วงสดและผลไม้อบแห้ง (มะม่วง, มะละกอ, สับปะรด และขิง) ผลิตภัณฑ์ของบริษัทเน้นเรื่องความปลอดภัยและความสะอาด มีการขอใบรับรอง GMP และ ISO ซึ่งอยู่ในระหว่างการดำเนินการ การจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ในปัจจุบันได้มีการขยายตลาดสู่หลายประเทศในแถบเอเชีย ได้แก่ จีน ไทย เกาหลี ญี่ปุ่น และยังจำหน่ายในร้านค้าท้องถิ่น เน้นผู้บริโภคที่เป็นนักท่องเที่ยว

หน่วยงานสำคัญที่มีส่วนสนับสนุนกิจกรรมของผู้หญิงในประเทศอิหร่าน คือ The Officer for Rural Activities Extensions-Training ปี ค.ศ. 1999 ได้มีการดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อกระตุ้นให้เกิดการเพิ่มผลผลิตของธุรกิจที่มีผู้หญิงเกี่ยวข้องเป็นหลัก มีการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ มีการวางแผนกลยุทธ์ต่างๆ มีการอบรมให้ความรู้ มีการพัฒนาโครงการต่างๆ เพื่อช่วยกลุ่มผู้หญิงในเขตชนบทได้มีโอกาสพัฒนาผลิตภัณฑ์

ตัวอย่างของธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในประเทศอิหร่าน คือ **ซาฮาร่า โรสวอเตอร์ (Zahra Rosewater Company)** ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1978 จากการเพาะปลูกดอกกุหลาบมอญ บนเนินเขา Lalehzar และดำเนินธุรกิจปลูกกุหลาบ การกลั่นน้ำหอมจากกุหลาบและการส่งออกดอกกุหลาบชนิดดังกล่าวโดยไม่มีการใช้ปุ๋ยเคมีหรือยาฆ่าแมลง (เกษตรอินทรีย์) มีการสกัดน้ำมันจากดอกกุหลาบเพื่อส่งขายเป็นส่วนผสมของเครื่องสำอางหรือผลิตภัณฑ์ดูแลสุขภาพ

ธุรกิจหลักของลาวคือเกษตรกรรม โดยมีแรงงานหลักคือแรงงานหญิง นอกจากนี้ในส่วนของธุรกิจที่มีเจ้าของเป็นผู้หญิงมีอยู่ราวร้อยละ 43 และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง หนึ่งในธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ คือ **บริษัท ดาวกาแฟ (The Dao Heuang Coffee Company)** มีคุณ Leuang Litdang เป็นผู้ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1991 โดยธุรกิจเริ่มจากการนำเข้าและส่งออกเล็กๆ เกี่ยวกับน้ำหอม ไวน์ แอลกอฮอล์ และบุหรี่ยังนี้ธุรกิจผลิตกาแฟเริ่มต้นในปี 1998 จนถึงปัจจุบัน และกลายเป็นธุรกิจใหญ่แห่งหนึ่งของลาว

ในประเทศเนปาล การจ้างงานของผู้หญิงโดยทั่วไปจะถูกจำกัดอยู่ในประเภทการปลูกพืชและการเก็บเกี่ยว ในพื้นที่เขตเมืองที่ผู้หญิงมีส่วนร่วมประสบความสำเร็จในธุรกิจแตกต่างกัน เช่น การปลูกดอกไม้ เสื้อผ้าบุติก สินค้าหัตถกรรมและการเกษตร เมื่อความต้องการอาหารอินทรีย์ เกษตรอินทรีย์ และการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยสำหรับการผลิตที่ไม่ต้องใช้ปุ๋ยและยาฆ่าแมลงได้รับความนิยม จึงเกิดโครงการการเพาะปลูกเกษตรอินทรีย์ **Budhanilkantha Krishi Udyog** ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 2011 โดย Ira Sharma นานกว่า 6 ปีที่เธอได้รับการฝึกอบรมต่างๆ ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการผลิตทางการเกษตร หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรมเธอก็เริ่มจัดตั้งศูนย์ธุรกิจและอาชีพของผู้หญิงเนปาลเป็นองค์กรไม่แสวงหากำไร และเป็นองค์กรพัฒนาผู้ประกอบการโดยสมัครใจของผู้หญิงที่ทำงานจากอาชีพและธุรกิจที่แตกต่างกันรวมทุกระดับ ทำหน้าที่สร้างความเชื่อมโยงระหว่างองค์กรสถาบันที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิง / พัฒนาเยาวชน จะได้นำมาใช้กลยุทธ์ของการเสริมสร้างศักยภาพของผู้หญิง / เยาวชนผ่านกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคม ความเสมอภาคทางเพศ และส่วนของการกำกับดูแลที่ดีเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยสิทธิมนุษยชน (ทางเศรษฐกิจและสังคม และสิทธิทางวัฒนธรรม) โดยมุ่งเน้นที่การพัฒนาทักษะต่างๆ เสริมสร้างพลังอำนาจทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้หญิง ด้วยแรงจูงใจและความทุ่มเทของผู้ก่อตั้งและสมาชิกของธุรกิจ ทำให้องค์กรประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก พร้อมได้ยกตัวอย่างโครงการผลิตข้าวฟ่างถือเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีสุขภาพดีซึ่งจะใช้เพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ ในวัฒนธรรมเนปาล ความต้องการสำหรับข้าวฟ่างสูงมากเพราะสามารถนำมาใช้เป็นอาหารปศุสัตว์ในรูปแบบของ Dhido (อาหารเนปาลทั่วไป) และอาหารสุขภาพสำหรับผู้ป่วยโรคเบาหวาน นอกจากนี้กำลังวางแผนที่จะผลิตสินค้าที่เป็นอาหารอินทรีย์อื่นๆ เพื่อจำหน่าย ซึ่งจะให้โอกาสการจ้างงานผู้หญิงของเนปาลมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ปากีสถานมีประชากรที่เป็นผู้ชายกับผู้หญิงอัตราส่วน 49:51 ธุรกิจที่มีผู้หญิงเป็นผู้ก่อตั้งของปากีสถาน ได้แก่ นมและปศุสัตว์เกษตร และเนื้อสัตว์ (สัตว์ปีก เนื้อวัว เนื้อแกะ) ผัก ได้แก่ ผักคอง มะม่วง มะนาว พริกเขียว กระเทียม ฯลฯ ซอสมะเขือเทศ ผลไม้ (แยมและเยลลี่) การเลี้ยงผึ้ง น้ำผึ้ง ร้านดอกไม้ ร้านอาหาร อาหารปรุงสุก ผลิตภัณฑ์ประเภทเบเกอรี่และขนม เป็นต้น ตัวอย่างของธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในประเทศปากีสถานคือ **การผลิตเนื่อนกกระทาโดยผู้นำกลุ่มชื่อ Aziz Bibi** อายุ 45 ปี อยู่ทางใต้ของรัฐบาล โดยเงินลงทุนเริ่มต้น 100 เหรียญสหรัฐ เหตุที่เลือกเนื่องจากนกกกระทามีช่วงชีวิตสั้นพร้อมจำหน่ายในเวลาเพียง 28 วัน การเลี้ยงดูทำได้ง่าย เนื่อนกกระทาเป็นแหล่งที่ดีที่สุดของโปรตีน รวมทั้งเป็นที่ต้องการของตลาด และด้วยการสนับสนุนของรัฐบาล โดยเลือกพื้นที่ที่มีศักยภาพเลือกกลุ่มผู้หญิงในชนบทและสมาชิกในชุมชน รวมทั้งสร้างขีดความสามารถและการฝึกอบรมการพัฒนาแผนธุรกิจ (นกกกระทาและลูกไก่) สนับสนุนด้านเทคนิคการเข้าถึงตลาดและอื่นๆ ทำให้กลุ่มของเธอประสบความสำเร็จ

ตัวอย่างธุรกิจที่มีผู้หญิงเป็นเจ้าของกิจการในประเทศฟิลิปปินส์ ได้แก่ ธุรกิจอาหารแพะชั้น สุขภาพและความงาม การศึกษา ร้านค้าปลีก ผลิตภัณฑ์เบเกอรี่และภาคการเกษตร เป็นต้น ธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ คือ **AG Pacific Nutraceuticals Corporation** เนื่องจากการคำนึงความยุติธรรม รวมทั้งผลิตภัณฑ์ได้รับการรับรองจากกรมวิชาการเกษตรอินทรีย์ที่ผ่านการรับรองจากสหรัฐอเมริกา (USDA) และได้รับการรับรองมาตรฐานสินค้าเกษตรอินทรีย์จากญี่ปุ่น (JAS) ก่อตั้งโดย ENGR Lucila Geneston เธอจบการศึกษาปริญญาตรีสาขาวิศวกรรมเคมีจากมหาวิทยาลัย San Jose Recoletos เมืองเซบู ในปี ค.ศ. 1993 จากนั้นเธอทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมคุณภาพ และทำงานร่วมกับบริษัท Procter & Gamble ฟิลิปปินส์ โดยเป็นเจ้าหน้าที่ประกันคุณภาพ ในปี ค.ศ. 1996 และก่อตั้งธุรกิจของตัวเองโดยการผลิตสบู่อัลลาลัน ในปี ค.ศ. 2003 และต่อมาได้ก่อตั้งบริษัท AG Pacific Nutraceuticals Corporation กับพี่ชายของเธอและเพื่อนอีกสองคน ในปี ค.ศ. 2008 เริ่มต้นมีพนักงานเพียง 5 คน ผลิตอาหารเสริม และการพัฒนาผลิตภัณฑ์อื่นๆ อาหารโกโก้ไฟเบอร์ นมพร้อมมันเนย น้ำมันยาทาถูวนวด เป็นต้น และมีการต่อยอดมูลค่าของสินค้าให้ดีที่สุดอย่างต่อเนื่อง

ตัวอย่างของธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในประเทศศรีลังกา คือ บริษัท Ranmal Products จำกัด ก่อตั้งโดย Ms. Mallika Liyana Arachchi ผลิตโยเกิร์ตแบบต่างๆ ได้แก่ โยเกิร์ตพิเศษสำหรับคนที่เป็โรคเบาหวาน โยเกิร์ตนม โยเกิร์ตผลไม้ เป็นต้น โยเกิร์ตสมุนไพรกับแป้งข้าวฟ่าง วัสดุธรรมชาติ 100% ความสำเร็จของธุรกิจของเธอมายากเป็นธุรกิจนวัตกรรม และมีการบริหารจัดการที่ดีและการฝึกอบรมที่เหมาะสม อีกทั้งความสามารถในการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ความเต็มใจที่จะเสี่ยงและโอกาส ความสามารถในการกระตุ้นให้คนร่วมมือ มีความรอบคอบ ช่องทางการสื่อสาร

ในประเทศไทย ธุรกิจที่มีผู้หญิงเป็นผู้ดำเนินการมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น การแปรรูปอาหารเพื่อเพิ่มมูลค่า ถือเป็นธุรกิจที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูง เนื่องจากช่วยยืดอายุการเก็บรักษาสินค้า และสามารถลดการปนเปื้อนจากจุลินทรีย์เพื่อสามารถให้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพสูง ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการอบแห้งประเภทต่างๆ ได้แก่ หุเรียนทอด กลัวยทอด เผือกทอด มันทอด เป็นต้น การหมัก เช่น ผักและผลไม้ดอง การพาสเจอร์ไรซ์ ได้แก่ น้ำผลไม้พาสเจอร์ไรซ์ การถนอมรักษาโดยการเชื่อม (เก็บรักษาโดยน้ำตาล) เช่น กลัวยเชื่อม ผลไม้เชื่อม ผลไม้แช่อิ่ม เป็นต้น

ตัวอย่างธุรกิจที่มีผู้หญิงเป็นผู้ดำเนินการและประสบความสำเร็จคือ ชุมชนคอยหลวง ผู้ก่อตั้งคือ คุณสุพิน วงศ์ชัย มีเงินลงทุนเริ่มต้น 50,000 บาท ด้วยสมาชิกเกษตรกร 13 คน ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 2 ต. ปิงโค้ง อ. เชียงดาว จ. เชียงใหม่ โดยผลิตภัณฑ์ที่ผลิตและขายส่วนใหญ่

ทำจากมะม่วงมหาชนกที่มีความเป็นเอกลักษณ์และไม่ซ้ำกัน โดยมีกลิ่นหอมที่แตกต่าง และสี
สดใสที่น่าสนใจ รวมทั้งมีสารอาหารสูง จุดแข็งของบริษัทคือการบริหารจัดการองค์กรที่ดี และ
ได้รับมาตรฐาน GMP ฮาลาล และ OTOP ระดับ 4 ดาว โดยมีช่องทางการตลาดที่ดี เนื่องจาก
ผลิตภัณฑ์น้ำผลไม้มะม่วงมีขายอยู่ในห้างสรรพสินค้าต่างๆ มากมาย รวมทั้งผลิตภัณฑ์มีการ
แสดงในงานแสดงสินค้าอาหารในเขตกรุงเทพมหานครและเมืองใหญ่

กรณีศึกษา... บริษัทผลิตคุกกี้โนราอี (Noraini Cookies Worldwide Sdn Bhd)

Noraini Cookies Worldwide Sdn Bhd เป็นบริษัทโรงงานผลิตคุกกี้ที่ประสบความสำเร็จ โดยเจ้าของกิจการเป็นหญิงชาวมาเลเซีย คือ Hajah Noraini Binti Ahmad ก่อตั้ง
ปี ค.ศ. 1984 จากห้องครัวเล็กภายในบ้าน จนขยายกิจการเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง
ผลิตสินค้ามากกว่า 50 รายการ ได้แก่ คุกกี้ บิสกิต แป้งแพนเค้ก อาหารพร้อมรับประทาน
เครื่องเทศ บะหมี่ เป็นต้น มีพนักงาน 24 คน เป็นชาย 12 คน หญิง 12 คน กลุ่มลูกค้า
มีทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้แก่ จีน อินโดนีเซีย ฮ่องกง บรูไน เป็นต้น

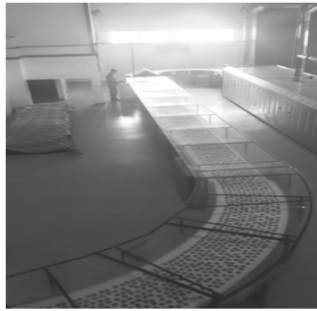
“ ผู้ประกอบการที่เป็น **หญิง**
มีความสำคัญอย่างมากที่สนับสนุน
รายได้ ให้กับครอบครัว
และมีส่วนสำคัญต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ”

เส้นทางการเจริญเติบโตของธุรกิจตั้งแต่ก่อตั้งเป็นธุรกิจในบ้านจนกระทั่งขยายกิจการ และประสบความสำเร็จในปัจจุบัน มาจากการคัดเลือกวัตถุดิบที่ดีสำหรับการผลิต และการพัฒนามาตรฐานการผลิต รวมทั้งการตรวจสอบสินค้าเพื่อส่งออกไปยังต่างประเทศ ระบบการฝึกอบรมมีให้พนักงานอย่างสม่ำเสมอ พื้นที่โรงงานมีการผลิตแบบกึ่งอัตโนมัติ ทำให้สามารถผลิตสินค้าได้หลากหลาย และมีไลน์การผลิตที่เป็นสัดส่วน มีการประกาศวิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยมให้พนักงานในโรงงานได้รับทราบอย่างทั่วถึง

สรุปการปฏิบัติที่ดี (Good Practices) ของบริษัท

การจัดเรียงแฟ้มเอกสารอย่างเป็นระเบียบในตู้เก็บเอกสาร การแสดงรหัสแยกเป็นสี การจัดเก็บสินค้าในโกดังอย่างเป็นระเบียบ การบ่งชี้อย่างเป็นระบบและจัดวางตามตำแหน่ง เพื่อสะดวกต่อการค้นหา พื้นที่จัดวางอุปกรณ์เป็นระเบียบ

ภายในบริเวณผลิตมีความสะอาด

บริเวณจัดเก็บวัตถุดิบมีความสะอาดและเป็นระเบียบ

โอกาสในการปรับปรุง (Opportunities for Improvement, OFIs)

การควบคุมคุณภาพของผลิตภัณฑ์ในขั้นตอนการผลิตและการตรวจสอบ

การนำผลิตภัณฑ์ที่แตกหักกลับไป
ผสมกับส่วนผสมในครั้งต่อไป

การจัดการของเสีย
ความสะอาดของสถานที่ผลิต

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง (Recommendations to address the OFIs)

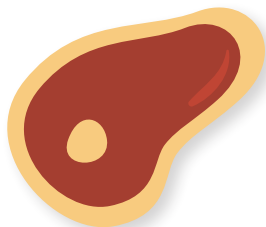
- ห้องปฏิบัติการควบคุมคุณภาพและวิเคราะห์คุณภาพ ควรประยุกต์ใช้มาตรฐาน GMP, HACCP, ISO 22000
- ไม่ควรนำคุกกี้ที่ไม่ผ่านมาตรฐานกลับไปผสมกับส่วนผสมต่อไป ซึ่งควรกำหนดเกณฑ์และการตรวจสอบที่เป็นมาตรฐานชัดเจน

- ควรมีการจัดตารางการทำความสะอาดสถานที่ผลิตอย่างสม่ำเสมอ ผนังบางจุดของโรงงานชำรุดและมีหยากไย่ในบางบริเวณของกำแพง และพบว่ายังมีการวางสิ่งของที่ไม่ใช้ในบริเวณผลิต ซึ่งอาจก่อให้เกิดการปนเปื้อน เป็นต้น
- จุดอันตรายหรือจุดเสี่ยงในสถานที่ผลิต ควรจะมีการจัดเก็บอุปกรณ์หรือเครื่องมือในสถานที่ที่เหมาะสม ไม่กีดขวางทางหนีไฟ
- ควรติดตั้งพัดลมระบายอากาศ เพื่อการไหลเวียนของอากาศภายในสถานที่ผลิตอย่างเหมาะสม
- เครื่องมือและเครื่องจักร ควรมีการดูแลและทำความสะอาดเพื่อป้องกันการสะสมของเชื้อโรค ฝุ่นละออง และควรมีการจัดวางอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการทำความสะอาดไว้ในบริเวณที่เข้าถึงได้ง่าย
- ควรมีการติดป้ายที่สามารถมองเห็นได้ง่าย เช่น ป้ายทางออก
- การจัดทำป้ายแสดงวิธีการทำงานที่ปลอดภัยในสถานที่ทำงาน

ครั้งที่ Ms. Chayaa กล่าวไว้ เธอมีความเชื่อมั่นในศักยภาพของสตรีในท้องถิ่นและในชนบท ที่ผลักดันธุรกิจขนาดเล็กให้สามารถเติบโตเป็นธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ **"ถ้าทุกคนมีความมุ่งมั่นตั้งใจแล้วให้พยายามทำให้ดีที่สุด เน้นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพและมีความแตกต่าง (Differentiate) เป็นเอกลักษณ์ย่อมประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน"** ❖

ส่วนหนึ่งจากรายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ Workshop for Women on Productivity Tools and Techniques for Micro and Small Agrifood-processing Businesses ระหว่างวันที่ 16 - 20 พฤศจิกายน 2558 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

Emerging Trends and Development to Drive Agricultural Productivity

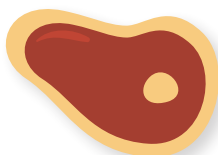

จากมุมมองของ ...

ดร. พิไลวรรณ เจริญชัย

นักวิชาการ กลุ่มอุตสาหกรรมอาหาร
สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

และ

ศุภพงษ์ สุกแสงฉาย

ผู้อำนวยการด้านเทคโนโลยีและระบบบริหารจัดการไร่
บริษัท น้ำตาลมิตรผล จำกัด

เป็นที่คาดการณ์ว่าในศตวรรษที่ 21 ภาคการเกษตรจำเป็นต้องผลิตอาหารเพื่อรองรับประชากรที่จะเพิ่มขึ้นเป็นมากกว่า 9 พันล้านคนในปี ค.ศ. 2050 ด้วยพื้นที่การเกษตรและระบบชลประทานที่จำกัด ประเทศกำลังพัฒนาที่อาศัยการเกษตรเป็นหลักอย่างภูมิภาคเอเชียจะต้องปรับตัวให้การทำงานการเกษตรมีประสิทธิภาพสูงขึ้น เพื่อให้ได้ผลิตผลทางการเกษตรและอาหารที่มีคุณภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก ซึ่งนอกจากจะต้องหันมาใช้เทคโนโลยีการผลิตที่ช่วยเพิ่มผลิตภาพแล้ว ยังต้องเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสร้างความยั่งยืนอย่างแท้จริง

ภาคการเกษตรในประเทศญี่ปุ่น เริ่มประสบปัญหาการหดตัวของภาคการเกษตร ทั้งในแง่กำลังการผลิต จำนวนเกษตรกร และขนาดพื้นที่ของไร่นา (พื้นที่เฉลี่ยเพียง 13 ไร่ต่อเกษตรกรหนึ่งคน) จำนวนพื้นที่การเกษตรที่ผลิตอาหารป้อนสู่ตลาดในประเทศมีสัดส่วนลดลงอย่างต่อเนื่อง ที่น่าเป็นห่วงคือ ปริมาณพื้นที่การเกษตรที่ไม่ได้ทำประโยชน์อย่างเต็มที่กลับมีสัดส่วนมากขึ้น ทำให้ญี่ปุ่นต้องพึ่งพาการนำเข้าสินค้าเกษตรเพื่อการบริโภคมากเป็นอันดับต้นๆ ของโลก

สาเหตุสำคัญมาจากสมาคมชาวนาข้าวของประเทศญี่ปุ่นพยายามที่จะรักษาให้นาข้าว มีพื้นที่ขนาดเล็ก เพื่อให้มีปริมาณสมาชิกเกษตรกรจำนวนมาก เพื่อประโยชน์ในการรักษา อำนาจต่อรองทางการเมือง และการสั่งซื้อปัจจัยการผลิต เช่น ปุ๋ย และเครื่องมือการเกษตร ต่อมาคือ แนวโน้มการปลูกข้าวที่ลดลงส่งผลให้ต้นทุนทางการเกษตรสูงขึ้น สินค้ามีราคาแพง ไม่สามารถส่งออกเพื่อแข่งขันในตลาดโลกได้ นอกจากนี้ความล้มเหลวของระบบการเกษตร โดยเฉพาะการปลูกข้าวซึ่งเป็นอาหารหลักของชาวญี่ปุ่นยังมาจากนโยบายการกำหนดโซนนิ่ง พื้นที่การปลูกข้าว ทำให้นาข้าวถูกจำกัดให้มีขนาดเล็ก ไม่สามารถพัฒนาให้เป็นเกษตรแปลง ใหญ่ที่จะได้ประโยชน์จากการใช้เครื่องมือนาคขนาดใหญ่เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุน (ปี ค.ศ. 2014 ต้นทุนเครื่องจักรและแรงงานคิดเป็น 15% และ 31% ตามลำดับ)

นอกจากจำนวนแรงงานภาคการเกษตรที่ลดลงแล้ว อายุเฉลี่ยของเกษตรกรยังเพิ่มสูงขึ้นอีกด้วย การมีเกษตรกรที่เป็นผู้สูงอายุเป็นส่วนใหญ่ (เกษตรกรประมาณ 65% มีอายุมากกว่า 65 ปี) ที่มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ และการไม่สืบทอดอาชีพเกษตรกรก็เป็นปัญหาในภาค การเกษตรเช่นกัน

แนวทางในการพัฒนาการเกษตรของประเทศญี่ปุ่น การปรับเปลี่ยนในเชิงโครงสร้าง เป็นเกษตรแปลงใหญ่ เพื่อใช้เครื่องจักรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุน การจัดตั้งองค์กร ธุรกิจภาคการเกษตรในรูปบริษัทเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตและดึงดูดคนรุ่นใหม่ให้ เข้ามาทำงานในฐานะพนักงานประจำที่มีสวัสดิการและกำหนดเวลาการทำงานแน่นอน การประยุกต์เทคโนโลยีด้านการสื่อสารมาใช้ในการเพิ่มผลผลิตภาพ และการมุ่งส่งออกสินค้า การเกษตรให้มากขึ้น ซึ่งปัจจุบันอาหารญี่ปุ่นกำลังเป็นที่นิยมทั่วโลก ร้านอาหารญี่ปุ่นในประเทศ ต่างๆ มีเพิ่มมากขึ้น ทำให้มีความต้องการวัตถุดิบในการผลิตอาหารญี่ปุ่นมากขึ้น

อุตสาหกรรมอาหารถือเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่ใหญ่ที่สุดของญี่ปุ่น (มากกว่า 10% ของ GDP) ปัจจุบันมีการรวมตัวกันระหว่างธุรกิจการเกษตร อาหาร รวมทั้งตลาดเกษตรกร

สืบเนื่องมาจากการปรับเปลี่ยนกฎหมายในปี ค.ศ. 2009 ที่เปิดโอกาสให้บริษัทเอกชนสามารถเช่าพื้นที่ในการทำการเกษตรได้ จึงทำให้ในปี ค.ศ. 2015 มีบริษัทด้านอาหารที่ดำเนินกิจการด้านการเกษตรด้วยเพิ่มขึ้น เช่น กลุ่มบริษัทออีออน (AEON) ซึ่งเป็นผู้ค้าปลีกที่ใหญ่ที่สุดในญี่ปุ่น ได้เริ่มทำฟาร์มเกษตรเองแล้วถึง 15 แห่งทั่วประเทศ การที่จำนวนประชากรญี่ปุ่นลดลง สมาชิกต่อครอบครัวลดน้อยลง ส่งผลให้ตลาดอาหารในญี่ปุ่นมีขนาดลดลงและการบริโภคอาหารพร้อมปรุงหรืออาหารปรุงสุกแล้วมีมากขึ้น ยอดขายอาหารในห้างใหญ่คงที่ ขณะที่ยอดขายในซูเปอร์มาร์เก็ตและร้านสะดวกซื้อเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะร้านสะดวกซื้อซึ่งมีอัตราเพิ่มจรวดเร็วย่างเห็นได้ชัด

บทบาทของผู้ประกอบการในห่วงโซ่อาหารเกิดการเปลี่ยนแปลง นำไปสู่การเกิดอุตสาหกรรมใหม่ๆ หรือการควบรวมอุตสาหกรรมเดิม การปรับโครงสร้างนี้ทำให้เกิดการแข่งขันในระบบจากพฤติกรรมกรรมการบริโภคอาหารและขนาดของตลาดที่เล็กลง นวัตกรรมสี่ด้านที่เชื่อมโยงเกษตรกรรมกับอาหาร ได้แก่ 1) การควบรวมทุกกระบวนการเข้าด้วยกัน ตั้งแต่การผลิต การขนส่ง และการขาย ช่วยเสริมสร้างมูลค่าเพิ่มและการจ้างงาน เรียกว่าเป็นยุคอุตสาหกรรมที่หก (Sixth Industry) เน้นการรวมตัวของหน่วยการผลิตขนาดเล็กระดับครอบครัวรวมกันเป็นกลุ่มเกษตรกรรมระดับชุมชน ซึ่งจะช่วยสร้างรายได้สู่ชุมชน 2) การเติบโตด้วยการร่วมมือทางธุรกิจระหว่างบริษัททางการเกษตรและบริษัทอาหาร โดยการใช้ทรัพยากรทางการบริหารจัดการทั้งหลายร่วมกัน ทั้งภาคเกษตร บริษัทผลิตอาหาร บริษัทผลิตยา หรือการขยายธุรกิจของบริษัทผลิตอาหารไปสู่การทำการเกษตร 3) การเพิ่มมูลค่าใหม่ โดยสร้างห่วงโซ่มูลค่าไปสู่ผู้บริโภคสุดท้าย เสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคั้นน้ำ (เกษตรกรรม) กลางน้ำ และปลายน้ำ และ 4) การใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นและเพิ่มรายได้ จากการใช้อัจฉริยะและนวัตกรรมในทางธุรกิจ การร่วมมือของภาคธุรกิจต่างๆ ในท้องถิ่น

ขณะเดียวกันก็มีการขยายกิจการของบริษัทอาหารขนาดใหญ่ในต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากความนิยมในอาหารญี่ปุ่นทั่วโลก หลายบริษัทเลือกได้หวันและกรุงเทพฯ ให้เป็นสาขาแรกที่เปิดในต่างประเทศ โดยจะมีการจ้างพนักงานโดยเลือกจากคนที่มาศึกษาต่อที่ญี่ปุ่น จากนั้นจะมีการสอนงานและให้กลับไปดูแลสาขาในประเทศบ้านเกิด โอกาสขยายตัวทางธุรกิจที่เกี่ยวกับอาหารญี่ปุ่นยังมีอีกมาก เช่น การหาวัดถุดิบ การพัฒนาการขนส่งแบบแช่เย็น เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการใช้เทคโนโลยีช่วยในการผลิตอาหาร เช่น เทคโนโลยี Freeze Dry สำหรับซูชิ เทคโนโลยีการแยกนมถั่วเหลือง (Ultra Soy Separation : USS) ซึ่งเป็นครั้งแรกของโลกที่สามารถแยกไขมันจากนมถั่วเหลืองได้ ทำให้เกิดผลิตภัณฑ์นมถั่วเหลืองไขมันต่ำ (Low fat soy milk) และครีมของนมถั่วเหลือง (High fat soy milk) และการขยายตลาด

เกษตรกร (Farmers Markets) ในญี่ปุ่น ซึ่งช่วยให้เกษตรกรสามารถขายสินค้าสู่ผู้บริโภคโดยตรง

จากคำถาม **เทคโนโลยีการเกษตร (Agrotechnology) คืออะไร** เทคโนโลยีคือการประยุกต์ใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เพื่อประโยชน์ต่อทั้งเกษตรกร การผลิตอาหาร และสิ่งแวดล้อม และส่งผลในเชิงบวกต่อสังคม การนำเทคโนโลยีไปใช้ในการเกษตรอาจต้องคำนึงถึงขนาดของพื้นที่ ความเป็นเจ้าของที่ดิน การเข้าถึงตลาด ข้อมูล และวัตถุดิบ จำนวนแรงงาน อายุ การศึกษา ผู้นำการเปลี่ยนแปลง และความเหมาะสมของเทคโนโลยี เป็นต้น

การพัฒนาเทคโนโลยีทางเกษตรของประเทศไทย มีการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาช่วยในการทำการเกษตรเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมตลอดห่วงโซ่อาหาร (Smart Food Chain) ตั้งแต่การคัดเลือกสายพันธุ์ การเก็บเกี่ยวผลผลิต การแปรรูป การขนส่ง จนถึงการตลาด เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคบนพื้นฐานของคุณภาพและการเพิ่มมูลค่าให้ผลิตภัณฑ์ โดยเน้นการใช้ข้อมูลการเกษตร (Agro Information) ในหัวข้อต่างๆ ดังนี้

- ICT Oriented Scheme เป็นการใช้อัข้อมูลการเกษตรให้เป็นประโยชน์ ปี ค.ศ. 2016 รัฐบาลญี่ปุ่นได้วาง Road Map ตามนโยบายการสร้างและการนำข้อมูลทางการเกษตร (Agricultural Information) ไปใช้งานยังกระทรวงต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อกิจกรรมต่างๆ ตลอดห่วงโซ่อาหาร นับได้ว่าเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการเกษตรอย่างหนึ่ง
- Carbon Farming Strategy เป็นกลยุทธ์ในการรักษาสีงแวดล้อมโดยการส่งเสริมกิจกรรมที่ช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ตัวอย่างการศึกษาเพื่อหาแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุด เช่น การใช้เซนเซอร์วัดดิน เพื่อหาค่าที่เหมาะสมในการให้ปุ๋ยอินทรีย์ เป็นต้น
- Precision Water Saving Scheme ระบบการชลประทานประหยัดน้ำ จากการให้น้ำตามปริมาณน้ำที่มีอยู่ (supply based) มาเป็นการให้น้ำบนผิวดินแบบค่าเฉลี่ย (surface irrigation) ไปสู่การให้น้ำตามความต้องการที่แท้จริงของพืช (demand based) และในปริมาณที่พอเพียงสำหรับการเจริญเติบโตของพืชเท่านั้น ซึ่งจะเป็นการให้น้ำด้วยระบบชลประทานใต้ผิวดิน (underground irrigation)

- Agromedical Foods เป็นการทำการเกษตรที่เน้นในการเพิ่มสารอาหารที่มีคุณค่าในการรักษาโรคหรือช่วยให้มีสุขภาพดี เพื่อเป็นการรองรับการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศญี่ปุ่น ที่มีความจำเป็นบริโภคนยาการรักษาโรคมมากขึ้น ปัจจุบันมีพืชที่ได้รับการรับรองจากการวิจัยแล้วว่า มีสรรพคุณในการรักษาโรคได้ คือ หัวหอมรักษากลุ่มอาการทางเมตาบอลิก (Metabolic Syndrome) ชาเขียวรักษาโรคภูมิแพ้และการกระตุ้นระบบภูมิคุ้มกันแบบไม่จำเพาะเจาะจง (Immunopotentiative) ส้มรักษากลุ่มอาการทางเมตาบอลิก (Metabolic Syndrome) ไขมันพอกตับ และโรคเบาหวาน

การพัฒนาการเกษตรโดยใช้เครื่องจักรกล (Agricultural Mechanization) เป็นการใช้แรงงานอย่างเกิดประโยชน์สูงสุดหรือเพื่อทดแทนแรงงานภาคการเกษตรที่มีแนวโน้มลดลง ด้วยกระบวนการทำงานที่เหมาะสมและทันเวลา และการบริหารจัดการปัจจัยในการผลิตที่มีประสิทธิภาพด้วยเทคโนโลยีทันสมัย การตัดสินใจใช้เทคโนโลยีต่างๆ ควรคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ในแต่ละขั้นตอนของวงจรการปลูกพืช ตั้งแต่การเตรียมดินไปจนถึงการเก็บเกี่ยว

การเกษตรโดยใช้เครื่องจักรกล (Agricultural Mechanization)

การเกษตรแบบแม่นยำ
(Precision Agriculture)

ระบบนำร่องและบังคับยานยนต์อัตโนมัติ
(Precision Guidance and Auto Steering)

ระบบอัตโนมัติและการควบคุม
(System Automation and Control Management)

ระบบเซนเซอร์และการรับรู้
(Sensing Systems and Perceptions)

การจำลองการเจริญเติบโตของพืช
(Plants Growth Modeling)

การสื่อสารระหว่างคนและเครื่องจักร
(Man and Machine Communications)

นอกจากนั้นการรับรองความปลอดภัยของอาหารที่ผลิต และการผลิตอาหารบนหลักการความยั่งยืน คือ **หลักสำคัญของการเกษตรที่ดี (GAP)** นั้นหมายความว่าเกษตรกรไม่เพียงแต่จะสามารถทำกำไรจากการผลิตอาหารได้อย่างต่อเนื่องเท่านั้น แต่เกษตรกรจะต้องคำนึงถึงผลกระทบที่การผลิตอาหารนั้นอาจมีต่อสิ่งแวดล้อมและผู้บริโภค การปฏิบัติที่ดีใน GAP ถือว่าเป็นหลักการที่ยอมรับโดยทั่วไปที่เป็นเหตุเป็นผลทางวิทยาศาสตร์ เป็นมาตรฐานการทำการเกษตรที่มีการระบุวิกฤติในการควบคุมและกำหนดมาตรฐานต่างๆ ในกระบวนการทั้งหมดของการผลิตอาหารตั้งแต่การเตรียมพันธุ์ การปลูก การดูแลรักษา การเก็บเกี่ยว การปฏิบัติหลังการเก็บเกี่ยว เพื่อให้มีความปลอดภัยต่อเกษตรกร ผลผลิตมีคุณภาพ ปลอดภัยจากการปนเปื้อนของสารเคมีและเชื้อโรค และมีผลทางลบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด เป็นมาตรฐานการเกษตรที่จำเป็นต่อการทำการเกษตรแบบยั่งยืนในอนาคต

กระบวนการส่งเสริมให้เกษตรกรหันมาเข้าสู่ระบบหลักการผลิตที่ดีนั้น เกษตรกรต้องปรับเปลี่ยนมุมมองว่า มาตรฐาน GAP ไม่ใช่ทางเลือก แต่เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการอยู่รอดอย่างยั่งยืน ต้องมีเทคโนโลยีเพียงพอ สามารถเข้าถึงข้อมูลและเทคโนโลยีที่ทันสมัยที่ช่วยเชื่อมโยงสภาพแวดล้อมและระยะเวลา นอกเหนือจากข้อมูลพื้นฐานทางการเกษตรตามปกติและมีเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวเพื่อการตัดสินใจที่เหมาะสม เพราะในปัจจุบันการลดมลภาวะจากเกษตรกรรมไม่ใช่ทางเลือกแต่เป็นสถานการณ์จำเป็น

จากปัญหาเรื่องประสิทธิภาพการผลิตที่ต่ำมาสู่แนวโน้มการขาดแคลนแรงงาน และการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุที่กำลังเป็นปัญหาของภาคการเกษตรทั้งในประเทศญี่ปุ่น และประเทศอื่นๆ ในอาเซียน การนำเทคโนโลยีทันสมัยมาใช้ในการเกษตรจึงเป็นสิ่งจำเป็น

แต่เกษตรกรรายย่อยในหลายพื้นที่ยังคงต่อต้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพราะขาดความเข้าใจในประโยชน์และประเด็นด้านความปลอดภัย

การส่งเสริมให้เกษตรกรใช้เทคโนโลยีทางการเกษตร พิจารณาเริ่มกับกลุ่มเกษตรกรรุ่นใหม่ที่มีระดับการศึกษาและมีพื้นที่ขนาดใหญ่ สามารถเข้าถึงปัจจัยการผลิตและมีช่องทางการจำหน่ายสินค้าที่ดี ส่งเสริมให้มีการทดลองใช้เครื่องมือหรือเทคโนโลยีใหม่ๆ บนพื้นที่จริงของเกษตรกรระดับผู้นำที่มีอิทธิพลต่อความเห็นของเกษตรกรอื่นๆ ช่วยลดความเสี่ยงทางการเงินและปัญหาทางเทคนิค การส่งเสริมไม่ใช่เพียงแค่การสื่อสารข้อมูล แต่ควรใช้วิธีการทางการตลาดทำให้เกิดความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงด้วย

แนวความคิดการสร้าง **Agripreneurship** (มาจาก Agriculture + Entrepreneurship) หรือเกษตรกรที่มีจิตวิญญาณความเป็นผู้ประกอบการ Agripreneurship จะแตกต่างจากเกษตรกรทั่วไปตรงที่มีความคิดเหมือนนักธุรกิจ สามารถมองหาโอกาสที่จะสร้างมูลค่าเพิ่มให้เกิดขึ้นได้ เป็นนักเรียนรู้ มองโลกในแง่ดี มีความใฝ่ฝันและทะเยอทะยาน กัดไม่ปล่อย และรู้จักสร้างเครือข่ายความร่วมมือ Agripreneurship จะเป็นกลุ่มผู้นำในการเปลี่ยนแปลงไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยให้กับภาคการเกษตร เพราะเชื่อว่าเทคโนโลยีเป็นโอกาสที่จะสร้างความสำเร็จ มีความสามารถที่จะศึกษาข้อมูลที่จำเป็น เรียนรู้เร็ว ต้องการสร้างธุรกิจที่เติบโตขนาดใหญ่ และเข้าใจความจำเป็นที่จะต้องทำงานภายใต้ความเสี่ยง

ยกตัวอย่าง GOFARM Hawaii เป็นโครงการพัฒนาเกษตรกรรุ่นใหม่ที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีเป้าหมายที่จะผลิต Agripreneurship ไม่ใช่เกษตรกรในแบบเดิมๆ และผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำอาชีพเกษตรกรมาก่อน ทำให้มีการพัฒนานวัตกรรมใหม่ๆ ได้มากกว่า ซึ่งหลักสูตรการสอนจะครอบคลุมถึงเทคโนโลยีทางการเกษตรใหม่ๆ รวมไปถึงความรู้ทางธุรกิจ เช่น การวางแผนทางธุรกิจและการตลาด และได้มีโอกาสเรียนรู้งานกับเกษตรกรตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จ หลังจบหลักสูตรแล้วยังมีการให้ความช่วยเหลือในช่วงต้นของการเริ่มประกอบอาชีพทางการเกษตร เช่น การให้คำปรึกษา แนะนำแหล่งเงินทุน พื้นที่ที่จะลงทุน แนะนำแหล่งข้อมูล และ/หรือผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมจะส่งผลกระทบต่อขนาดของเศรษฐกิจ ดังนั้น การเพิ่มผลิตภาพทางการเกษตรในปัจจุบัน สามารถทำได้โดยวิธีการต่างๆ ได้แก่ การสร้างความร่วมมือกันระหว่างเกษตรกร การสร้างความหลากหลายในระบบการเกษตร รัฐบาลสนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นเพื่อพัฒนาระบบการเกษตร ให้ความรู้แก่เกษตรกร โดยเฉพาะเกษตรกรรายย่อย มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาด มีการเก็บข้อมูลต่างๆ เป็นระบบ เพื่อประโยชน์ในการวิจัยและพัฒนา ดึงดูดความสนใจเกษตรกรรุ่นใหม่ด้วยเทคโนโลยี การใช้เทคโนโลยีที่ซับซ้อนขึ้นในการผลิต และในอนาคตควรใช้เทคโนโลยีและระบบสารสนเทศที่ล้ำสมัยมากขึ้น ❖

ส่วนหนึ่งจากรายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ State of the Art Technology to Drive Agricultural Productivity in the Next Quarter of the Century ระหว่างวันที่ 28 - 30 มิถุนายน 2559 ณ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

APO Society
in Thailand

องค์การเพิ่มผลผลิตแห่งเอเชีย หรือเอพีโอ จัดตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2504 เพื่อพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกตามหลักการการเพิ่มผลผลิตภาพ โดยมุ่งเน้นกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มผลผลิตภาพในประเทศสมาชิกผ่านรูปแบบต่างๆ เช่น การศึกษาวิจัย การประชุมสัมมนา การประชุมเชิงปฏิบัติการ การศึกษาดูงาน และการฝึกอบรม ครอบคลุมตั้งแต่ด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม สิ่งแวดล้อม การพัฒนาชุมชน การจัดการด้านต่างๆ โดยมีประมาณเกือบ 100 โครงการต่อปี และมีผู้ที่ได้รับการคัดเลือกเข้าร่วมโครงการประมาณ 300 คนทั่วภูมิภาค เอพีโอจึงเป็นเครือข่ายด้านการเพิ่มผลผลิตที่สำคัญยิ่งสำหรับประเทศไทย

สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติเห็นว่าควรมีการนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมโครงการมาเผยแพร่ให้กับผู้ที่สนใจ เพื่อเป็นการขยายผลองค์ความรู้ออกไปให้กว้างยิ่งขึ้น จึงได้จัดตั้ง APO Society ขึ้นในปี พ.ศ. 2544 สมาชิกของ APO Society คือผู้ที่ผ่านการเข้าร่วมโครงการต่างๆ ของเอพีโอ โดยมีสมาชิกภาพ 5 ปี นับตั้งแต่ปีที่เข้าร่วมโครงการเอพีโอและจัดทำกิจกรรมภายหลังเข้าร่วมโครงการโดยสมบูรณ์

กิจกรรมหลักของ APO Society

- APO Digest วารสารรายปี เพื่อรวบรวมและเผยแพร่องค์ความรู้และประสบการณ์จากการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ
- APO Society Talk เวทีแบ่งปันความรู้และประสบการณ์จากผู้เข้าร่วมโครงการเอพีโอให้กับบุคคลทั่วไป ปีละ 1 - 2 ครั้ง
- APO Program แผ่นพับประชาสัมพันธ์โครงการเอพีโอประจำปี
- APO Society Road Show กิจกรรมเผยแพร่องค์ความรู้สู่ภูมิภาค จัดร่วมกับ Thailand Quality Award Road Show หรือหน่วยงานอื่นๆ

สิทธิพิเศษของการเป็นสมาชิก

1. การเข้าร่วมสัมมนา APO Society Talk ในอัตราพิเศษ
2. การรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโครงการและกิจกรรมของเอพีโอตลอดจนกิจกรรมของสถาบันฯ
3. การรับส่วนลดอัตราสมาชิกหรือส่วนลดพิเศษในการเข้าร่วมสัมมนาที่จัดโดยสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

APO Program 2017

APO Program เป็นโครงการอบรม สัมมนา และงานทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากประเทศสมาชิกของเอพีโอ โดยมุ่งเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และยกระดับการเพิ่มผลผลิตภาพทั้งในภาคอุตสาหกรรม เกษตรกรรม การพัฒนาชุมชน และภาคบริการ นอกจากนี้ความรู้จากวิทยากร ผู้เชี่ยวชาญในต่างประเทศ และกรณีศึกษาจากองค์กรตัวอย่างในโครงการแล้ว ผู้เข้าร่วมโครงการยังจะได้ร่วมแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และสร้างเครือข่ายกับผู้เข้าร่วมโครงการจากประเทศต่างๆ ในกลุ่มสมาชิกเอพีโออีกด้วย

Project No.	Title	Timing	Venue
SME			
17-AG-02-GE-WSP-B	Workshop on Farm Mechanization: Crop Sector	5 days	India
17-AG-11-GE-SMN-A	Study Mission to a Non-member Country on Enhancing Access for Agrifood Products	6 days	Europe
17-AG-12-GE-WSP-B	Advanced Agribusiness Management Course for Executives and Managers	27 February - 3 March	Indonesia
17-AG-13-GE-CON-A	Asian Food and Agribusiness Conference: Enhancing Exports of Organic Products	4 days in October	Philippines
17-AG-20-GE-WSP-B	Workshop on Emerging Roles of Producers' Associations and Farmers' Cooperatives	23 - 27 April	Bangladesh
17-AG-24-GE-WSP-B	Workshop on e-business Modeling for Women Entrepreneurs	22 - 24 June	China, Rep. of
17-AG-25-GE-TRC-B	Training Course on Planning and Management of Community-based Rural Tourism Projects	5 days	IR Iran
17-AG-31-GE-TRC-B	Training Course on Food Safety Management Systems: Basic Course for SMEs in the Food Industry	23 - 27 October	Fiji
17-AG-34-GE-WSP-A	Workshop on Revitalization of Rural Communities through Productivity Improvement Initiatives	5 days in May	Indonesia
17-AG-35-GE/SPP-OSM-B	Multicountry Observational Study Mission on Modern Food Production Process Management System	6 days	APO Secretariat
17-AG-41-GE-OSM-A	Multicountry Observational Study Mission on Community Development for Achieving Inclusive Growth: Saemaul Undong Model of Community-driven Development	15 - 19 May	Korea, Rep. of
17-IN-13-GE-WSP-B	Workshop on Total Productive Maintenance Applications in SMEs	5 days	China, Rep. of
17-IN-20-GE-TRC-B	Training of Trainers on Lean Manufacturing for SMEs	5 days	Pakistan
17-IN-36-GE-TRC-A	Training of Trainers in Total Quality Management for SMEs	4 - 8 September	Mongolia
17-IN-37-GE-TRC-B	Training Course on Basic Productivity Tools for SMEs	21 - 25 August	Fiji
17-IN-44-GE-OSM-B	Multicountry Observational Study Mission on SME Development	5 days in September	IR Iran
17-IN-80-GE-WSP-B	Workshop on Management Consultancy in Total Quality Management (TQM)	24 - 28 April	Fiji
16-RP-34-GE-OSM-B	Multicountry Observational Study Mission on Mass Media Practitioners on Innovation and Productivity Promotion in SMEs	20 - 24 February	Japan
17-RP-22-GE-CON-B	Conference on ICT Innovation for Promoting Productivity Growth in the SME Sector	7 - 9 March	India

Project No.	Title	Timing	Venue
Innovation			
17-AG-03-GE-WSP-A	Workshop on Innovative Water Resource Management	5 days	IR Iran
17-AG-29-GE-CON-B	Forum on Strengthening Food Safety Standards	4 days	Sri Lanka
17-AG-30-GE-SMN-A	Study Mission to a Non-member Country on Functional and Future Food	6 days	USA
17-AG-32-GE-WSP-B	Workshop on Cold Chain and Logistics Management for Agrifood Products	5 days	Malaysia
17-AG-36-GE/SPP-OSM-B	Multicountry Observational Study Mission on Food Value Chain Management	6 days	APO Secretariat
16-IN-85-GE-SMN-A	Study Mission to a Non-member Country on Lean and Advanced Technology in Healthcare Services	5 - 9 June	USA
17-IN-10-GE-WSP-A	Workshop on Corporate Sustainability Management for SMEs	25 - 29 September	China, Rep. of
17-IN-11-GE-WSP-B	Workshop on Innovative Leadership and Talent Management for Public-sector Productivity	5 days in May	Sri Lanka
17-IN-21-GE-WSP-A	Workshop on Productivity Measurement in the Higher Education Sector	7 - 10 August	Indonesia
17-IN-24-GE-OSM-A	Multicountry Observational Study Mission on ICT Innovation in the Service Sector	2 - 5 October	Bangladesh
17-IN-25-GE-OSM-B	Multicountry Observational Study Mission on Public-sector Productivity for High-level Officials	22 - 26 May	China, Rep. of
17-IN-27-GE-WSP-A	Workshop on Global Market Access Focusing on the Retail Industry	5 - 9 June	Cambodia
17-IN-28-GE-TRC-B	Training Course on Business Excellence for SMEs	28 February - 3 March	Singapore
17-IN-29-GE-WSP-A	Workshop on Corporate Social Responsibility in SMEs	5 days in November	Sri Lanka
17-IN-42-GE-SMN-B	Study Mission to a Nonmember Country on Benchmarking Initiatives for Local Government Leaders	5 days	Canada
17-IN-43-GE-OSM-B	Multicountry Observational Study Mission on Innovation and Competitiveness in SMEs	19 - 23 June	Korea, Rep. of
17-IN-48-GE-WSP-A	Workshop on Public-sector Leadership	15 - 19 May	Philippines
17-IN-50-GE-CON-A	International Conference on Public-sector Productivity	15 - 17 August	Philippines
17-IN-51-GE-TRC-A	Training Course for Labor-management Relations in SMEs	5 days in November	IR Iran
17-IN-52-GE-TRC-A	Training Course on Knowledge Management and Innovation for Local Government Authorities	5 days in August	IR Iran
17-IN-71-GE-WSP-A	Workshop on Performance Management for the Public Sector	17 - 20 October	Philippines
17-IN-90-GE-CON-A	Top Management Forum on Knowledge Management for SMEs	14 - 16 March	Korea, Rep. of
16-RP-31-SPP-OSM-B	Multicountry Observational Study Mission on Industrial Human Resources Development for Women	3 - 7 Apri	Japan

Project No.	Title	Timing	Venue
16-RP-32-SPP-OSM-B	Multicountry Observational Study Mission on Public-Private-Academia Partnership for Industrial Human Resources Development	27 March - 1 April	Japan
16-RP-33-GE-CON-A	APO Alumni Forum on Innovations and Best Practices in Productivity Promotion	14 - 17 March	Japan
17-RP-26-GE-SMN-A	Study Mission to a Non-member Country on Innovation Ecosystems	5 days	Europe
17-RP-34-GE-CON-B	Global Forum on Productivity	12 - 14 September	Malaysia
17-RP-36-GE-CON-A	International Conference on Promoting the 4th Industrial Revolution in Asia / Industry 4.0	24 - 26 July	APO Secretariat
Green Productivity			
17-AG-06-GE-WSP-B	Workshop on Successful Models of Integrated Farming	7 - 11 May	Bangladesh
17-AG-08-GE-WSP-A	Workshop on Climate Change Adaptation and Disaster Risk Management in Agriculture	5 days in October	Sri Lanka
17-AG-16-GE-WSP-A	Workshop on Waste Management in Agriculture and Agribusiness	5 days in February	Bangladesh
17-AG-40-GE-CON-A	2nd International Conference on Biofertilizers and Biopesticides	8 - 11 August	China, Rep. of
17-IN-22-GE-WSP-A	Workshop on Material Flow Cost Accounting	27 - 30 March	Bangladesh
17-IN-33-GE-TRC-A	Training Course on Management Consultancy on Green Productivity Focusing on SMEs	18 - 29 September	China, Rep. of
17-IN-34-GE-TRC-A	Training of Trainers and Consultants in Green Productivity	14 August - 1 September	China, Rep. of
17-IN-94-GE-OSM-A	Multicountry Observational Study Mission on Energy Efficiency and Energy Management Practices for SMEs	24 - 28 July	China, Rep. of
16-RP-20-GE-CON-B	Eco-products International Fair	11 - 13 May	Vietnam
16-RP-23-GE-CON-A	International Environmental and Economic Forum: Action for the Future and Moving toward a Virtuous Circle for Sustainable Development	11 - 13 May	Vietnam
Productivity Capacity Building			
17-IN-30-GE-TRC-B	Training Course on Development of Productivity Practitioners : Basic	8 May - 2 June	Philippines
17-IN-31-GE-TRC-A	Training Course on Development of Productivity Practitioners : Advanced	17 - 28 July	Malaysia
17-IN-81-GE-TRC-B	Training Course on Business Excellence for Senior Assessors	29 May - 2 June	Fiji
15-RP-15-GE-RES-C-01	Workshop on Results-oriented Monitoring and Evaluation of Capacity Development Programs and Projects	22 - 24 March	Japan
17-RP-04-GE-CON-A	International Conference on Policies for Productivity Growth	3 days in August	Sri Lanka
17-RP-11-GE-SMN-B	Study Mission to a Non-member Country on the Impact of Education Policies on National Productivity Growth	6 days	USA

Project No.	Title	Timing	Venue
17-RP-18-GE-SMN-A	Study Mission to a Non-member Country on Development of Knowledge-based Business	3 - 8 April	UK
APO Projects for Researchers			
17-AG-14-GE-RES-B	Research on Agricultural Land Productivity Measurement	One year	APO Secretariat
17-AG-38-GE-RES-B	Research on Agriculture Policies in Asia	One year	APO Secretariat
17-RP-09-GE-RES-B	Research on Productivity Policy	One year	APO Secretariat
17-RP-10-GE-RES-B	Research on Science, Technology, and Innovation Policies in Member Countries and Implications for Productivity Enhancement	One year	APO Secretariat
17-RP-13-GE-RES-A	Research for the APO Productivity Databook and Database	One year	APO Secretariat
17-RP-14-GE-RES-B	Research on Capacity Building of Member Countries in Productivity Measurement for NPOs (Phase I)	One year	APO Secretariat
17-RP-15-GE-RES-B	Research on Factors for Potential Total Factor Productivity Improvement for APO Economies	One year	APO Secretariat
17-RP-17-GE-RES-B	Research on Capacity Development Need for Industry 4.0	One year	APO Secretariat
17-RP-19-GE-RES-B	Research on Monitoring and Evaluation of the Status of Productivity Enhancement in Member Countries	One year	APO Secretariat
17-RP-20-GE-RES-B	Research on Productivity Advisory Service to Member Governments and NPOs	One year	APO Secretariat
17-RP-21-GE-RES-B	Research on Knowledge Productivity	One year	APO Secretariat
17-RP-23-GE-RES-B	Research on Public Policy Innovation for Human Capital Development	One year	APO Secretariat
17-RP-35-GE-RES-B	Construction of Productivity Forecasting Model Framework	One year	APO Secretariat
APO Projects Implemented in Thailand			
17-AG-04-GE-CON-A	Asian Forum on SMART Agriculture : Futuristic Technologies for Sustainable Farming	4 days in November	Thailand
e-Learning Courses			
17-AG-01-GE-DLN-B	e-Learning Course on ICT-based Services for Agricultural Extension	To be decided	e-Learning
17-IN-09-GE-DLN-A	e-Learning Course on Management Innovation in SMEs	To be decided	e-Learning

กรุณาตรวจสอบระยะเวลาและสถานที่จัดที่แน่นอนอีกครั้งที่

<http://www.ftpi.or.th/services/apo-program>

และสามารถติดตามข้อมูลโครงการในหัวข้อเดียวกัน หรือบทความจากผู้เข้าร่วมโครงการที่ผ่านมาได้ที่

<http://www.ftpi.or.th/services/apo/apo-articles>

จัดพิมพ์ มกราคม 2560

รายละเอียดการสมัครเข้าร่วมโครงการเอพีโอ

คุณสมบัติเบื้องต้นของผู้สมัครเข้าร่วมโครงการเอพีโอ

- มีสัญชาติไทย
- ไม่อยู่ในระหว่างการสมัครหรือรอผลการสมัครเข้าร่วมโครงการอื่นๆ ของเอพีโอที่อยู่ในช่วงเวลาเดียวกัน
- สามารถเข้าร่วมโครงการเอพีโอได้ปีละ 1 ครั้ง
- มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งด้านฟัง พูด อ่าน และเขียนเป็นอย่างดี
- มีสุขภาพแข็งแรงทั้งด้านร่างกายและจิตใจ พร้อมทั้งจะเข้าร่วมโครงการได้ตลอดระยะเวลาที่กำหนด
- มีทัศนคติที่ดีและยินดีที่จะร่วมถ่ายทอดประสบการณ์จากการเข้าร่วมโครงการให้กับหน่วยงานอื่นที่สนใจ

หลักฐานประกอบการสมัคร

1. APO Candidate's Biodata จำนวน 1 ชุด
 - ให้จัดพิมพ์เท่านั้น ใบสมัครดาวน์โหลดได้จาก <http://www.ftpi.or.th/services/apo/apo-program>
 - ตีกรุปถ่ายสีขนาด 2 นิ้ว รูปถ่ายต้องอยู่ในเครื่องแต่งกายสุภาพ หน้าตรง ไม่สวมหมวก ไม่สวมแว่นตา ถ่ายมาแล้วไม่เกิน 6 เดือน (กรณีเป็นรูปถ่ายดิจิทัล ต้องมีขนาดไม่ต่ำกว่า 300 x 200 พิกเซล แต่ไม่เกิน 400 x 300 พิกเซล)
 - แนบแผนผังองค์กรภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ชุด ความที่ระบุไว้ในใบสมัครข้อ E หน้า 3 โดยให้ทำเครื่องหมายแสดงตำแหน่งของท่านในองค์กรด้วย
2. APO Medical and Insurance Declaration Form จำนวน 1 ชุด
 - ในกรณีที่ผู้เข้าร่วมโครงการไม่มีอาการโรคตามที่ระบุไว้ในข้อ a - k ในหน้าที่ 2 ให้ผู้เข้าร่วมโครงการกรอกแบบฟอร์มทั้งสองแผ่น โดยลงนามรับรองตนเอง ไม่จำเป็นต้องพบแพทย์
 - ส่วนผู้สมัครเข้าร่วมโครงการที่มีอาการตามที่ระบุ ต้องไปตรวจร่างกายและให้แพทย์ลงนามรับรองในหน้าที่ 2 ว่าสุขภาพของท่านจะไม่เป็นอุปสรรคต่อการเดินทางและการเข้าร่วมโครงการ
3. ใบสมัครเข้าร่วมโครงการเอพีโอ จำนวน 1 ชุด
4. เอกสาร/แผ่นพับแนะนำหน่วยงาน จำนวน 1 ชุด ในกรณีที่หน่วยงานของท่านมีเว็บไซต์ให้แจ้งที่อยู่เว็บไซต์ (website address) ในใบรายละเอียดผู้สมัครเข้าร่วมโครงการแทนการส่งเอกสาร
5. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนธุรกิจที่ออกโดยกรมพัฒนาธุรกิจการค้า เพื่อแสดงทุนจดทะเบียนบริษัทสำหรับผู้สมัครจาก SMEs จำนวน 1 ชุด
6. หนังสือเสนอชื่อผู้สมัครเข้าร่วมโครงการจากหน่วยงานต้นสังกัด ถึงผู้อำนวยการสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

ค่าใช้จ่ายที่เอพีโอรับผิดชอบ

1. ค่าบัตรโดยสารเครื่องบินไป - กลับ ชั้นประหยัด (ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของแต่ละโครงการ)
 2. ค่าเบี้ยเลี้ยงสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการ
 3. ค่าที่พัก
 4. ค่าเดินทางไป - กลับ (สนามบิน - โรงแรม)
- สำหรับผู้ที่ได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการ ต้องกรอกข้อมูลในแบบฟอร์มยืนยันการตอบรับเข้าร่วมโครงการเอพีโอและส่งกลับมาทางอีเมลหรือโทรสารหมายเลข 0-2619-8099 หลังจากทราบผลจากเอพีโอ เพื่อสถาบันจะได้ดำเนินการต่อไป

รายละเอียดการสมัครเข้าร่วมโครงการเอฟพีโอ

ค่าใช้จ่ายในการเข้าร่วมโครงการ

(เฉพาะผู้สมัครที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการ)

1. ค่าทำประกันอุบัติเหตุและเจ็บป่วยระยะสั้น
2. ค่าภาษีสนามบินทั้งในและต่างประเทศ
3. ค่า Participating Country Expense (PCE) (ถ้ามี) สำหรับ Non-SMEs
4. ค่าธรรมเนียมการสมัครเข้าร่วมโครงการซึ่งแบ่งตามประเภทองค์กร ดังต่อไปนี้

รายการ	หน่วยงาน	หน่วยงานราชการ	SMEs	Non-SMEs	หน่วยงาน ไม่แสวงผลกำไร
กรณีได้รับการสนับสนุน บัตรโดยสารเครื่องบิน		3,000 บาท	5,000 บาท	7,000 บาท	5,000 บาท
กรณีที่ต้องรับผิดชอบค่า บัตรโดยสารเครื่องบินเอง		1,000 บาท	3,000 บาท	3,000 บาท	3,000 บาท

* สถาบันขอสงวนสิทธิ์การเปลี่ยนแปลงการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการดำเนินการของสถาบัน

สำหรับโครงการที่จัดในประเทศไทย

ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการเข้าร่วม โดยสถาบันจะสนับสนุนค่าอาหารว่าง อาหารกลางวัน
ค่าเอกสารประกอบการประชุม และค่าเดินทางไปดูงาน (กรณีที่มีการดูงานนอกสถานที่)

กำหนดวันสิ้นสุดการสมัครและยื่นเอกสาร (ของสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ)

14 วันก่อนวันปิดรับสมัครใน Project Notification
(เพื่อดำเนินการพิจารณาคุณสมบัติผู้สมัครในขั้นต้นก่อนส่งให้เอฟพีโอต่อไป)

การแจ้งผลการสมัคร

ประมาณ 3 สัปดาห์ ก่อนถึงวันเข้าร่วมโครงการ
สถาบันจะแจ้งผลให้ผู้สมัครทราบทางจดหมาย

ขั้นตอนการเสนอชื่อและส่งใบสมัคร

จัดส่งหลักฐานประกอบการสมัครมาที่ส่วนวิเทศสัมพันธ์ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ
1025 อาคารयाकुล์ ชั้น 12 ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

ติดต่อสอบถามเพิ่มเติมได้ที่

ส่วนวิเทศสัมพันธ์ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ โทร. 0 2619 5500 ต่อ 122-126, 0 2619 8087 โทรสาร 0 2619 8099
(คุณอวยพร, คุณกรรณิกา) E-mail address: Uayporn@ftpi.or.th, Kannika@ftpi.or.th
สามารถติดตามข้อมูลเพิ่มเติมของเอฟพีโอได้ที่ www.apo-tokyo.org

องค์การเพิ่มผลผลิตแห่งเอเชีย (Asian Productivity Organization : APO)

จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม พ.ศ. 2504
เป็นหน่วยงานระหว่างรัฐบาลในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก
มีภารกิจเพื่อการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน
ด้วยหลักการเพิ่มผลผลิตภาพ ประกอบด้วยประเทศสมาชิก 20 ประเทศ
โดยมีประเทศไทยเป็น 1 ใน 8 ประเทศผู้ร่วมก่อตั้ง

กระทรวงอุตสาหกรรม

ช่วยพันธกิจในการมุ่งสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน
และสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก จึงเห็นความสำคัญ
ในการสนับสนุนด้านงบประมาณสำหรับการจัดกิจกรรม
ขององค์การเพิ่มผลผลิตแห่งเอเชีย
ผ่านสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

สถาบันเครือข่ายของกระทรวงอุตสาหกรรม
เป็นองค์กรให้บริการปรึกษาแนะนำ ฝึกอบรม วิจัยพัฒนา
รณรงค์ส่งเสริม และผลักดันให้เกิดแนวทางการเพิ่มผลผลิตภาพ
เพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืนในทุกภาคส่วนของสังคม
ในฐานะองค์กรเพิ่มผลผลิตภาพแห่งชาติและหน่วยงาน
ทำหน้าที่ประสานกับเอพีโอและหน่วยงานต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ
ในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้ด้านการเพิ่มผลผลิตภาพ